

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΓΓΕΛΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Τρίτην, 8^η /21^η Νοεμβρίου 2023, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτὴ τῆς Συνάξεως τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ καὶ πάντων τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία ποιεῖ σύναξιν, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαήλ, διότι, ὅτε ἐπαναστάτησεν ἐναντίον τοῦ Ὑψίστου ὁ πεισὼν Ἑωσφόρος, ἐκάλεσεν εἰς Σύναξιν πάντας τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀνεφώνησε τὸ «Πρόσχωμεν», ἃς προσέξωμεν δηλαδὴ καὶ ἃς μεταστραφῶμεν εἰς προσευχὴν καὶ ὁμόνοιαν καὶ ἔνωσιν μετὰ τοῦ Ὑψίστου, ἵνα καὶ ἡμεῖς μὴ τι πάθωμεν ὡς ὁ ἐκπεσὼν ἄγγελος τοῦ φωτός καὶ γενόμενος σκότος.

Τὴν μνήμην τοῦ γεγονότος τούτου ἐώρτασε τὸ Πατριαρχεῖον εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, παραθαλασσίαν τῆς πόλεως τῆς Ἰόππης, τὸν ναὸν τῆς ὁποίας καέντα εἰς τὴν δεκαετίαν τοῦ 1950 ἐπανέκτισε καὶ ἀνεκαίνισεν λαμπρῶς ὁ νῦν ἡγούμενος Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἰόππης κ. Δαμασκηνός.

Εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ἐτελέσθη θεία Λειτουργία τὴν πρωΐαν, τῆς ὁποίας προεξήρξεν ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τῶν Σεβασμιωτῶν Ἀρχιεπισκόπων Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ καὶ Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Τυπικάρης τοῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης καὶ ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Θεοδώρων Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀλέξιος, καὶ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Νήφωνος, π. Μαρκέλλου, π. Ἀρτεμίου, π. Ἱερωνύμου καὶ π. Χριστοδούλου, τοῦ νέου Προϊσταμένου τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς εἰς Ἱεροσόλυμα (MISSIA) Ἀρχιμανδρίτου π. Βασιανοῦ, Ἱερέων τῶν ὁμόρων περιοχῶν, καὶ τῶν περιοχῶν τῆς Γαλιλαίας, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, ψαλλόντων τῶν μελῶν τῆς χορωδίας Κοινότητος τῆς Ἰόππης καὶ προσευχομένων ἐκ τοῦ ποιμνίου τῆς Ἰόππης Ἀραβοφώνων, Ρωσοφώνων καὶ Ρουμανοφώνων πιστῶν, παρουσίᾳ τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας εἰς Τέλ Ἀβίβ κ. Κυριακοῦ Λουκάκη καὶ μελῶν τῆς Πρεσβείας.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Ἀρχιστράτηγοι θεοῦ, λειτουργοὶ θείας δόξης, τῶν ἀνθρώπων ὁδηγοί, καὶ ἀρχηγοὶ Ἀσωμάτων, τό συμφέρον ἡμῖν αἰτήσασθε, καὶ τό μέγα ἔλεος, ὡς τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγοι», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καὶ προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἐπωνύμῳ Ἱερῷ τούτῳ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ ἐν τῇ ἱστορικῇ καὶ Ἀγιογραφικῇ ὑμῶν πόλει Ἰόππῃ, ἵνα ἐορτάσωμεν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἁγίων Ἀσωμάτων

καί οὐρανίων Ταγμάτων τήν Σύναξιν αὐτῶν.

Οἱ Ἄγγελοι πάντες κατά τόν ἀπόστολον Παῦλον «εἰσὶ λειτουργικά πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν» (Ἐβρ. 1,14). Ἀναλυτικώτερον: Ὅλοι οἱ ἄγγελοι εἶναι πνεύματα ὑπηρετικά, τὰ ὅποια δέν ἐνεργοῦν ἀπό ἰδικήν των πρωτοβουλίαν, ἀλλ' ἀποστέλλονται ἀπό τόν θεόν εἰς ὑπηρεσίαν δι' ἐκείνους πού μέλλουν νά κληρονομήσουν τήν αἰώνιον ζωήν.

Ὑπό δέ τοῦ ψαλμωδοῦ καλοῦνται ὅλοι οἱ Ἄγγελοι νά ὑμνήσουν τόν θεόν: «εὐλογεῖτε τόν Κύριον, πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ, δυνατοί ἰσχύϊ ποιοῦντες τόν λόγον αὐτοῦ τοῦ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς τῶν λόγων αὐτοῦ», (Ψαλμ. 102,20). Μέ ἄλλα λόγια, ὅλοι οἱ Ἄγγελοι καλοῦνται νά ὑμνήσουν τόν Δημιουργόν τῶν πάντων, διότι, οὗτοι εἶναι δυνατοί κατά τήν δύναμιν, «δυνατοί ἰσχύϊ», ὑπακούοντες εἰς τήν θείαν φωνήν «ποιοῦντες τόν λόγον αὐτοῦ» καί πρόθυμοι νά ἐκτελοῦν τάς ἐντολάς τοῦ θεοῦ, «τοῦ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς τῶν λόγων αὐτοῦ».

Κατά τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν: «Πάντες οἱ Ἄγγελοι ἐκτίσθησαν τοίνυν διὰ τοῦ Λόγου, καί ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τοῦ ἁγιασμοῦ ἐτελειώθησαν, κατ' ἀναλογίαν τῆς ἀξίας καί τῆς τάξεως τοῦ φωτισμοῦ καί τῆς χάριτος μετέχοντες». [Μέ τόν θεῖον λόγον ἐκτίσθησαν ὅλοι οἱ ἄγγελοι καί ἐτελειώθησαν ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα μέ τόν ἁγιασμόν, μετέχοντας εἰς τόν φωτισμόν καί τήν χάριν, ἀνάλογα με τήν ἀξίαν καί τήν τάξιν].

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τήν φύσιν τῶν Ἀγγέλων, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγει: «Ἄγγελος τοίνυν ἐστίν οὐσία νοερά, ἀεικίνητος, αὐτεξούσιος, ἀσώματος, θεῶ λειτουργοῦσα κατά χάριν ἐν τῇ φύσει τό ἀθάνατον εἰληφυῖα, ἧς οὐσίας τό εἶδος καί τόν ὅρον μόνος ὁ κτίστης ἐπίσταται. Ἀσώματος δέ λέγεται καί ἄϋλος, ὅσον πρὸς ἡμᾶς· πᾶν γάρ συγκρινόμενον πρὸς θεόν τόν μόνον ἀσύγκριτον παχύ τε καί ὑλικόν εὐρίσκεται, μόνον γάρ ὄντως ἄϋλον τό θεῖόν ἐστι καί ἀσώματον». [Ἄγγελος λοιπόν εἶναι οὐσία νοερά, ἀεικίνητος, αὐτεξούσιος, ἀσώματος, ἡ ὁποία (οὐσία) λειτουργεῖ τόν θεόν, ἀπό τόν Ὅποιον ἔχει λάβει τήν ἀθανασίαν εἰς τήν φύσιν αὐτῆς κατά χάριν, καί τῆς ὁποίας (οὐσίας) μόνος ὁ Κτίστης (ὁ Δημιουργός) γνωρίζει τό εἶδος καί τόν ὅρον].

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι ἡ σημερινή ἑορτή συνδέεται ἄρρηκτα μέ τόν διαπρεπέστατον Ταξίαρχον τῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων, τόν Ἀρχάγγελον Μιχαήλ καί τό γεγονός τῆς πτώσεως τοῦ Ἑωσφόρου, δηλαδή τοῦ Σατανᾶ. Οὗτος ὁ Ἑωσφόρος, λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «αὐτεξουσίῳ προαιρέσει ἐτράπη ἐκ τοῦ κατά φύσιν εἰς τό παρά φύσιν καί ἐπήρθη κατά τοῦ πεποιηκότος αὐτόν θεοῦ ἀντάραι αὐτῷ βουλευθείς καί πρῶτος ἀποστάς τοῦ ἀγαθοῦ ἐν τῷ κακῷ ἐγένετο. Οὐδέν γάρ ἕτερόν ἐστι τό κακόν εἰμή τοῦ ἀγαθοῦ στέρησις, ὥσπερ καί τό σκότος φωτός ἐστι στέρησις. Τό γάρ ἀγαθόν φῶς ἐστι νοητόν, ὁμοίως καί τό κακόν σκότος ἐστί νοητόν.... Τῆς αὐτῆς τοιγαροῦν φύσεως τοῖς ἀγγέλοις ὑπάρχοντες (οἱ δαίμονες) κακοί γεγόνασιν τήν προαίρεσιν ἐκουσίως ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ πρὸς τό κακόν ἐκκλίναντες». [Μέ αὐτεξούσια προαίρεσιν ἀλλοιώθηκε ἀπό τήν κατά φύσιν κατάστασιν εἰς τήν παρά φύσιν καί ὑψωσε τόν ἑαυτόν του ἐναντίον τοῦ θεοῦ, πού τόν δημιούργησε, θέλοντας νά ἐπαναστατήσῃ κατ' Αὐτοῦ καί πρῶτος, ἀφ' οὗ ἀπομακρύνθηκε ἀπό τό ἀγαθόν, βρέθηκε εἰς τό κακόν· διότι τίποτε ἄλλο δέν εἶναι τό κακόν παρά στέρησις τοῦ ἀγαθοῦ, ὅπως καί τό σκότος εἶναι στέρησις τοῦ φωτός. Τό ἀγαθόν εἶναι φῶς νοητόν, ὅπως καί τό κακόν εἶναι σκότος νοητόν... Ἐπειδή λοιπόν οἱ δαίμονες ἔχουν τήν ἴδιαν φύσιν μέ τοὺς ἀγγέλους, ἔχουν γίνεαι κακοί , στρέφοντας τήν προαίρεσιν ἐκουσίως ἀπό τό ἀγαθόν εἰς τό κακόν].

Αὐτήν τήν ἀποστασίαν, τούτέστιν τήν πτώσιν τοῦ Ἑωσφόρου ὡς καί πλῆθος ἄλλων ἀγγέλων ἐκ τοῦ ἀρχαγγελικοῦ ἀξιώματος ἰδὼν ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιχαήλ – ὡς λέγει ὁ Χριστός «ἐθεώρουν τόν σατανᾶν ὡς ἀστραπήν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα», (Λουκ. 10,18) - συνήγαγε τοὺς χορούς τῶν ἀγγέλων καί εἰπὼν, «Πρόσχωμεν! Στῶμεν καλῶς», ὕμνησε τόν θεόν, ἀναφωνῶν μεθ' ὧν τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων τό «Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ τῆς δόξης Σου». Τήν πρᾶξιν ταύτην τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ διατυπώνει ἐναργέστατα καί ὁ ὕμνωδός λέγων: «Ὡς πρόμαχον καί πρύτανιν, τοῦ βροτείου σε γένους, καί προνομέα ἄριστον, Ἀρχιστράτηγε θεῖε, ἀνέδειξεν ὁ Ποιητής, καί θεός καί δόξη σε, τετίμηκεν ἀπορρήτως, τοῦ προσφωνεῖν ἀνενδότως, τόν τρισάγιον καί θεῖον, ἐπινίκιον ὕμνον».

Κατά τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν, «Αὐτός οὗτος ὁ θεός ἐστὶ ποιητής καί Δημιουργός ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τό εἶναι παραγαγὼν αὐτούς, κατ' οἰκείαν εἰκόνα κτίσας αὐτούς φύσιν ἀσώματον οἷόν τι πνεῦμα καί πῦρ ἄϋλον, ὡς φησιν ὁ θεῖος Δαυΐδ· «Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα καί τοὺς λειτουργοὺς Αὐτοῦ πυρός φλόγα», (Ψαλμ. 103,4). Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ὡς πνεύματα λειτουργικά καί «πυρός φλόγα» διακρίνονται οἱ ἐπουράνιοι Ἄγγελοι τῶν ἐπιγείων Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας. «Φῶτα δεύτερα νοερά, ἐκ τοῦ πρώτου καί ἀνάρχου φωτός τόν φωτισμόν ἔχοντα», λέγει ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Κατά δέ τόν Ἅγιον Γρηγόριον τόν Θεολόγον, οἱ Ἄγγελοι εἶναι τοῦ πρώτου καί ἀνάρχου φωτός καί φωτισμόν ἔχοντα», λέγει ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Κατά δέ τόν ἅγιον Γρηγόριον τόν Θεολόγον, οἱ Ἄγγελοι εἶναι τοῦ πρώτου φωτός ἀπορροή τις ἢ μετουσία, δηλαδή εἶναι φωτεινοί, διότι φωτίζονται ἀπὸ τό ἀκρότατον καί ἀπρόσιτον καί ἄρρητον καί ἀκατάληπτον φῶς τῆς θεότητος. Διὰ τοῦτο καί ἐμφανίζονται εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν ὡς βοηθοί εἰς τό σωτηριῶδες ἔργον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

«Τοσοῦτῳ κρείττων γενόμενος τῶν ἀγγέλων, ὅσῳ διαφορώτερον παρ' αὐτούς κεκληρονόμηκεν ὄνομα» (Ἑβρ. 1,4), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Οἱ ἄγγελοι μεριμνοῦν διὰ τήν προστασίαν τῶν ἀνθρώπων. «Ὅρατε μὴ καταφρονήσητε ἐνός τῶν μικρῶν τούτων· λέγω γάρ ὑμῖν ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν ἐν οὐρανοῖς διὰ παντός βλέπουσι τό πρόσωπον τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ. 18,10), παραγγέλλει Κύριος. Οἱ ἄγγελοι προσάγουν τάς προσευχάς τῶν ἁγίων εἰς τόν θεόν (Πρβλ. Ἀπ. 5,8/ Ἀπ. 8,3). Οἱ ἄγγελοι μεταφέρουν τάς ψυχάς τῶν δικαίων εἰς τήν βασιλείαν τοῦ θεοῦ: «ἐγένετο δέ ἀποθανεῖν τόν πτωχόν καί ἀπενεχθῆναι αὐτόν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τόν κόλπον Ἀβραάμ.» (Λουκ. 16, 22). Οἱ ἄγγελοι μέ ἐπὶ κεφαλῆς τόν ἀρχηγόν αὐτῶν Μιχαήλ ἀγωνίζονται διὰ τήν υπεράσπισιν τῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τοῦ πολεμίου αὐτῆς διαβόλου «Καί ἐγένετο πόλεμος ἐν τῷ οὐρανῷ· ὁ Μιχαήλ καί οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ τοῦ πολεμῆσαι μετὰ τοῦ δράκοντος· καί ὁ δράκων ἐπολέμησε καί οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ» (Ἀπ. 12,7), ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. «Ὁ δέ Μιχαήλ ὁ Ἀρχάγγελος, ὅτε τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος διελέγετο περὶ τοῦ Μωσέως σώματος, οὐκ ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγκεῖν βλασφημίας, ἀλλ' εἶπεν· ἐπιτιμῆσαι σοι Κύριος» (Ἰουδ. 1,9), ἐπισημαίνει ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ ὁ ἀπόστολος Ἰούδας.

Οἱ ἄγγελοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι συνδέουν τόν οὐράνιον μέ τόν ἐπίγειον κόσμον, τήν θριαμβεύουσιν δηλονότι Ἐκκλησίαν μετὰ τῆς στρατευομένης μέσῳ τῆς ἀκαταπαύστου δοξολογικῆς λατρείας τοῦ θεοῦ «Καί ἀνάπαισιν οὐκ ἔχουσιν (οἱ ἄγγελοι), λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ἡμέρας καί νυκτός λέγοντες:

Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός ὁ Παντοκράτωρ ὁ ἦν καί ὁ ὢν καί ὁ ἐρχόμενος», (Ἀποκάλ. 4,8).

Και ἐξαίφνης λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς: «ἐγένετο συν τῷ ἀγγέλῳ [τῷ εὐαγγελισαμένῳ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ πληθὸς στρατιᾶς οὐρανόιου αἰνούντων τόν Θεόν καί λεγόντων «δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», (Λουκ. 2,13-14)

Ἰδοὺ λοιπόν διὰ τί ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἀποδίδει τὴν πρέπουσαν τιμὴν εἰς τοὺς ἀγγέλους γενικώτερον καί τοὺς Ἀρχαγγέλους Μιχαήλ καί Γαβριήλ εἰδικώτερον. Οἱ ἅγιοι καί οἱ δίκαιοι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, οἱ σάρκα φοροῦντες καὶ τόν κόσμον οἰκοῦντες, ἀνεδείχθησαν μιμηταὶ τῶν ἁγίων ἀγγέλων, γενόμενοι διὰ τῆς προσευχῆς καί τῆς ἀσκήσεως αὐτῶν οὐράνιοι ἄνθρωποι καί ἐπίγειοι ἄγγελοι κατὰ τό παράγγελμα τοῦ Θεοῦ Παύλου, τό ἀπευθυνόμενον καί εἰς ἡμᾶς λέγοντος «ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός, ὁ δεύτερος ἄνθρωπος ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ... καί καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, φορέσωμεν καί τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανοῦ», (Α΄ Κορ. 15, 47-49). Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἵπωμεν:

Ἐξουσιῶν Δυνάμεων, Ἀρχαγγέλων Ἀγγέλων, Κυριοτήτων Θρόνων τε, καί Ἀρχῶν πρωτοστάτης, ὑπὸ Θεοῦ κατεστάθης, Ἀρχιστράτηγε Θεῖε, Μιχαήλ ὑπερένδοξε· τῷ ἀστέκτῳ οὖν θρόνῳ, παρεστηκώς, σκέπε, φρούρει, φύλαττε, σῶζε πάντας, τοὺς πίστει σε γεραίροντας, τόν τοῦ κόσμου προστάτην». Ἡμῖν δέ τοῖς ἐορτάζουσι, εὐαγγέλισον ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου, τὴν εἰρήνην ἐν τῇ δοκιμαζομένῃ Ἀγίᾳ Γῇ καί παντὶ τῷ κόσμῳ. Ἀμήν. Ἐτη πολλά, εἰρηνικά καί εὐλογημένα Χριστοῦγεννα».

Τὴν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησεν μεσημβρινή τράπεζα παρατεθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Δαμασκηνοῦ.

Ἡ ἐορτὴ τῆς Συνάξεως τῶν ἁγίων Ἀρχαγγέλων ἐωρτάσθη ὡσαύτως καί εἰς τὴν ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἱεράν αὐτῶν Μονὴν δι' Ἑσπερινοῦ καί θείας Λειτουργίας, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἰσυχίου καί συλλειτουργούντων αὐτῷ τοῦ Δραγουμάνου Ἀρχιμανδρίτου π. Ματθαίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Κλαυδίου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψαλλόντων τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν καί τοῦ κ. Ἀγγέλου Γιαννοπούλου μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών καί προσευχομένου πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἐκ μοναχῶν, μοναζουσῶν καί Ἱεροσολυμιτῶν πιστῶν, τοὺς ὁποίους μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐδεξιώθη ὁ ἡγούμενος καί ἀνακαινιστὴς τοῦ Ναοῦ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Λύδδης κ. Δημήτριος.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΙΣ ΛΥΔΔΑΝ

Τήν Πέμπτην, 3^{ην} /16^{ην} Νοεμβρίου 2023, έωρτάσθη υπό τοῦ Πατριαρχείου εἰς Λύδδαν ἡ έορτή τοῦ Ἀγίου ένδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

Κατά τήν έορτήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἀναμνησέσκειται ὅτι τό λείψανον τοῦ Ἀγίου Γεωργίου μετά τό μαρτύριόν του εἰς Ρώμην, ἡ μνήμη τοῦ ὁποίου έορτάζεται τήν 23^{ην} Ἀπριλίου, συμφώνως πρός ὁδηγίαν τοῦ ἰδίου, μετεκομίσθη υπό τοῦ ὑπηρέτου του καί ένεταφιάσθη εἰς Λύδδαν, πόλιν καταγωγῆς τῆς μητρός του .

Ἐπί τοῦ τάφου τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ὅτε ἔλαμψεν ἡ εὐσέβεια ἐπί Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἀνήγειρε μεγαλοπρεπῇ Βασιλικήν ἡ Ἁγία Ἑλένη, ὅτε ἦλθεν εἰς τοὺς Ἀγίους Τόπους καί έτελέσθησαν τά έγκαίνια αὐτῆς. Ἡ μνήμη τοῦ γεγονότος τῶν Ἑγκαινίων τούτων έορτάζεται ὡσαύτως τήν 3^{ην} μηνός Νοεμβρίου μετά τοῦ γεγονότος τῆς έπανακομιδῆς τοῦ λειψάνου.

Εἰς τήν Βασιλικήν αὐτήν έωρτάσθη ἡ μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ σεπτοῦ λειψάνου τοῦ Ἀγίου Γεωργίου δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' έσπέρας, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἑλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ καί θείας Λειτουργίας τήν πρωίαν, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἑλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιμανδριτῶν, ὧν πρῶτος ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, Ἱερωνύμου, Νήφωνος καί Χριστοδοῦλου, τοῦ π. Χάδερ Μπαράμκη, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τῶν Ἱεροδιακόνων π. Εὐλογίου καί π. Δοσιθέου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Κοινότητος καί μετέχοντος εὐσεβοῦς λαοῦ προσελθόντος παρά τήν έμπόλεμον κατάστασιν, τῇ παρουσίᾳ τῶν Πρέσβewn τῆς Σερβίας καί τῆς Ἀλβανίας εἰς Ἰσραήλ.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον, ὡς ἔπεται:

«Ὅρει μαρτυρίου προσεπέβης, καί στέφος έδέξω Ἀθλοφόρε, ἐκ χειρός τοῦ Κυρίου· τοῦτο γάρ έστι τό γέρας τῶν Μαρτύρων· ὅθεν σε πάντες, έπαξίως μεγαλύνομεν».

Ἀγαπητοί έν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς ἡ τοῦ Ἀθλοφόρου Γεωργίου παγκόσμιος πανήγυρις.

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἡ ἀναδείξασα τόν πιστόν δοῦλον καί μάρτυρα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ Γεώργιον τόν γενναῖον, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς έν τῇ ἀγιογραφικῇ πόλει Λύδδῃ, ἵνα έορτάσωμεν τά έγκαίνια τοῦ έπωνύμου ναοῦ αὐτοῦ, ἥτοι τήν κατάθεσιν τοῦ τιμίου αὐτοῦ σκηνώματος.

Ὁ θαυμαστός Γεώργιος, γόνος πλουσίας καί εὐγενοῦς οἰκογενείας, καταγόμενος ἐκ

Καππαδοκίας, υπηρέτει ως αξιωματικός εις τὰς τάξεις τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ, ἐπὶ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ (284-305). «Τοῦ οὖν ρηθέντος αὐτοκράτορος κηρύξαντος ἀπηνῆ διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ὁ Γεώργιος Χριστιανὸν ἑαυτὸν ἀνεκήρυξε, τὴν τῶν εἰδώλων ματαιότητα καὶ ἀσθένειαν διελέγχων καὶ μυκτηρίζων τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτά. Τό δὲ μαρτύριον αὐτοῦ ὁ ἀθλοφόρος Γεώργιος ὑπέστη ἐν Ῥώμῃ ἢ ἐν Διοσπόλει τῆς Παλαιστίνης, τῇ μετονομασθείσῃ Γεωργιουπόλει, τῇ σημερινῇ δηλονότι πόλει Λύδδῃ, ἔνθα τό κενοτάφιον καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῦ ἱστορικός καὶ μεγαλοπρεπὴς ναός», κατὰ τὸν βιογράφον αὐτοῦ Πασικράτην.

Ὁ μέγας Γεώργιος, ὁ συνδέσας τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως αὐτοῦ εἰς Χριστὸν ἐσταυρωμένον καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν μετὰ τῆς ἀγίας Γῆς ἀνεδείχθη τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας, τοῦτέστιν τῆς θείας Οἰκονομίας, γεωργὸς δίκαιος, ὡς ἀναφωνεῖ καὶ ὁ ὑμνωδὸς αὐτοῦ: «Ἀξίως τοῦ ὀνόματος ἐπολιτεύσω στρατιῶτα Γεώργιε· τὸν σταυρόν γάρ τοῦ Χριστοῦ ἐπ' ὧμων ἀράμενος, τὴν ἐκ διαβολικῆς πλάνης, χερσωθεῖσαν γῆν ἐκαλλιέργησας, καὶ τὴν ἀκανθώδη θρησκείαν τῶν εἰδώλων ἐκριζώσας, τῆς ὀρθοδόξου πίστεως κλῆμα κατεφύτευσας· ὅθεν βλυστάνεις ἰάματα, τοῖς ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ πιστοῖς καὶ Τριάδος γεωργός, δίκαιος ἀνεδείχθης...».

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς τὴν ἀκανθώδη θρησκείαν τῶν εἰδώλων ἐξερρίζωσε καὶ τό κλῆμα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως κατεφύτευσεν ὁ ἀοίδιμος μάρτυς Γεώργιος, ἐγένετο γνωστός εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην λάμπων ὥσπερ ἥλιος καὶ ὡς ἀστήρ πολὺφωτος. Ἀπόδειξις τούτου ὅτι ὁ μεγαλομάρτυς Γεώργιος θεωρεῖται ἐπισήμως προστάτης πολλῶν λαῶν καὶ ἐθνῶν μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν.

Ὁ παμμακάριστος Γεώργιος διακρίνεται μεταξύ τῶν Ἀγίων Μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας, διότι οὗτος, ὡς ἄλλος ἀπόστολος, ἐγένετο κῆρυξ τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ οὐχὶ μόνον διὰ λόγου ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ.

Ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν προτροπὴν τοῦ Κυρίου «μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτενόντων τὸ σῶμα τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι» (Ματθ. 10,28) καὶ «ὅταν προσφέρωσιν ὑμᾶς... ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας μὴ μεριμνᾶτε πῶς ἢ τί ἀπολογήσησθε ἢ τί εἴπητε· τό γάρ Ἅγιον Πνεῦμα διδάξει ὑμᾶς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἃ δεῖ εἰπεῖν», (Λουκ. 12, 11-12), ὁ ἔνθεος Γεώργιος ὑπὲρ Χριστοῦ ἐπυροῦτο, ἐφλέγετο. Διό καὶ ὁ ὑμνωδὸς λέγει: «ἐνίκα γάρ ὁ πόθος τὴν φύσιν [τὴν ἀνθρωπίνην] διὰ θανάτου πείθων τὸν ἐραστήν [Γεώργιον] διαβῆναι πρὸς τὸν ποθοῦμενον Χριστὸν τὸν θεόν καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Ἅγιος Γεώργιος, ἔχων θεῖον ζῆλον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, αὐτός ἑαυτὸν προσήγαγε θυσίαν ζῶσαν, ἀγίαν, εὐάρεστον τῷ θεῷ (Πρβλ. Ρωμ. 12,1), εἰσακούων τῆς φωνῆς τοῦ θείου Παύλου, «ἐμοὶ γάρ τό ζῆν Χριστός καὶ τό ἀποθανεῖν κέρδος», (Φιλιπ. 1,21). Ἴδού ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Γεώργιος ἐγένετο μιμητὴς καὶ κοινωνὸς τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ. «Ὁ μένων ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν», (Ἰωάν. 15,5), λέγει Κύριος.

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι οἱ μάρτυρες τῆς ἀγάπης τοῦ Δικαίου, τοῦτέστιν τοῦ Χριστοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· καὶ ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν καὶ ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, (Πρβλ. Ἑβρ. 11, 36-37)· εἰς ἓνα καὶ μοναδικόν σκοπὸν ἀπέβλεπον, εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, τὴν δόξαν καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ. Φωτισθέντες οὗτοι ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐθεώρουν τὸν Χριστόν, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν Αὐτοῦ εἰπόντος: «οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς... ὁ κόσμος με οὐκέτι

θεωρεῖ, ὑμεῖς δέ θεωρεῖτέ με, ὅτι ἐγὼ ζῶ καὶ ὑμεῖς ζήσεσθε», (Ἰωάν. 14, 18-19).

Οἱ Κυριακοὶ οὗτοι λόγοι, «ὑμεῖς δέ θεωρεῖτέ με ὅτι ἐγὼ ζῶ καὶ ἡμεῖς ζήσεσθε» (Ἰωάν. 14,19), ἀπευθύνονται καὶ εἰς ἡμᾶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τόσον διὰ τῶν ἁγίων μαρτύρων Αὐτοῦ καὶ δὴ τοῦ μεγαλομάρτυρος Αὐτοῦ Γεωργίου, ὅσον καὶ διὰ τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι τό σῶμα τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος ἡμῶν Χριστοῦ.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι κατὰ τὰς λατρευτικὰς ἡμῶν συνάξεις καὶ ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν σύναξιν τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἔχομεν μεθ' ἡμῶν καὶ ἐν μέσῳ ἡμῶν παρόντα καὶ ζῶντα τὸν Χριστόν, τὸν «Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης» καὶ τὸν θεόν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης. Προσέτι δέ ἔχομεν τὴν ζῶσαν μαρτυρίαν τῆς καταθέσεως τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου εἰς τό ἐνταῦθα εὐρισκόμενον σεπτὸν αὐτοῦ κενοτάφιον. «Ὁ θεὸς ἐπέειπεν αὐτόν [τὸν Γεώργιον] καὶ εὗρεν αὐτόν ἀξίον ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτόν καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτόν», (Σοφ. Σολ. 3, 5-6).

Σήμερον ὡς φῶς ἱλαρόν ἁγίας δόξης καταυγάζει τό ἐόρτιον τοῦτο γεγονός τῆς μνήμης τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τῆς καταθέσεως δηλονότι τῶν ἱερῶν αὐτοῦ λειψάνων ἐν μέσῳ συγχύσεως καὶ πολεμικῶν συρράξεων, ὑπὸ τῶν ὁποίων δοκιμάζεται ἡ Ἁγία Γῆ.

Δεηθῶμεν καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τοῦ Πατρός τῶν Φώτων, ἵνα ταῖς πρεσβείαις τῆς Ὑπερευλογημένης θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας σὺν ταῖς ἱκεσίαις τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, τό φῶς τῆς ἀπείρου φιλανθρωπίας Αὐτοῦ τοῦ θεοῦ καταυγάσῃ τὰς διανοίας τῶν κρατούντων καὶ κατευθύνῃ τὰ διαβήματα αὐτῶν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς συνδιαλλαγῆς. Ἀμήν. Ἐτη πολλά καὶ εἰρηνικά».

Ἐπηκολούθησε δεξίωσις καὶ γεῦμα.

Ἡ ἐορτὴ αὐτὴ ἐωρτάσθη ἐπίσης ἐν τῇ Παλαιᾷ Πόλει τῶν Ἱεροσολύμων εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἑβραϊκῆς διὰ θείας Λειτουργίας τὴν πρωΐαν τῇ ἐπιμελείᾳ καὶ τῇ προετοιμασίᾳ τῆς μοναχῆς Κυριακῆς, ἀντικαθιστώσης τὴν ἀνακαινίσασαν τὸν Ἱερόν Ναόν καθηγουμένην μοναχὴν Μαριάνναν, ἀποκλεισθεῖσαν εἰς Κύπρον, λόγῳ τῆς συνεχιζομένης ἐμπολέμου καταστάσεως. Ἐωρτάσθη ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Νοσοκομείου δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἑσπέρας καὶ θείας Λειτουργίας τὴν πρωΐαν, προεξάρχοντος τοῦ Δραγουμάνου Ἀρχιμανδρίτου π. Ματθαίου, ψάλλοντος εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Λύδδης κ. Δημητρίου, καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεών, τῇ ἐπιμελείᾳ καὶ φροντίδι τῆς συντηρησάσης τὰς εἰκόνας τῆς Μονῆς καθηγουμένης μοναχῆς Πανσέμνης.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Κυριακήν, 23^{ην} Ὀκτωβρίου/ 5^{ην} Νοεμβρίου 2023, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου ἀποστόλου καί ἱερομάρτυρος Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων

Κατά τήν ἐορτήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ὅλη, ἰδιαίτατα ἡ τῶν Ἱεροσολύμων, ἀναμιμνήσκειται ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἦτο υἱός Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐκ γυναικός, ἣν εἶχε πρίν μνηστευθῇ τήν ἀειπάρθενον, ἐπομένως ἐλέγετο καί αὐτῆς υἱός ἄρα καί ἀδελφός τοῦ Κυρίου. Διά τήν κατά τόν νόμον συγγένειαν ταύτην, ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὠνομάσθη Ἀδελφόθεος. Τοῦτο μαρτυρεῖ καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγων: «ἕτερον δέ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον εἰ μή Ἰάκωβον τόν ἀδελφόν τοῦ Κυρίου», (Γαλ. 1,19). Ἦτο δίκαιος, τύπος ἀρετῆς καί ἀγιότητος, ὀνομαζόμενος καί «ὠβλίας», ἥτοι δίκαιος καί προστασία τοῦ λαοῦ.

Τόν Ἅγιον Ἰάκωβον ἐγκατέστησεν Αὐτός ὁ Κύριος ὡς πρῶτον Ἱεράρχην τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ὡς ψάλλει τό Ἀπολυτίκιον αὐτοῦ «Ὁ τοῦ Πατρός μονογενῆς Θεός Λόγος, ἐπιδημήσας πρός ἡμᾶς ἐπ' ἐσχάτων, τῶν ἡμερῶν Ἰάκωβε θεσπέσιε, πρῶτόν σε ἀνέδειξε τῶν Ἱεροσολύμων, Ποιμένα καί Διδάσκαλον, καί πιστόν οἰκονόμον, τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν...».

Διά τῆς δοθείσης αὐτῷ ἐξουσίας ταύτης ἐποίμανε τήν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων θεαρέστως, ἔγραψε τήν ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ Καθολικήν ἐπιστολήν αὐτοῦ, ἥτο δέ πῶτος, γαλήνιος, προσηνής καί ἀγαπητός εἰς πάντα τόν λαόν τῶν Ἱεροσολύμων. Διηύθυνε τήν πρώτην Ἀποστολικήν Σύνοδον τῶν Ἱεροσολύμων τό 49μ.Χ., ἡ ὁποία ἤνοιξε τάς πύλας τῆς Ἐκκλησίας εἰς τά ἔθνη καί ὠμολόγησε τόν Κύριον ὡς Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί διά τοῦτο ἐκρηννίσθη ὑπό τῶν ἀρχόντων τῶν Ἰουδαίων ἀπό τοῦ πτερυγίου τοῦ Ναοῦ περί τό 60 μ.Χ. εἰς μεγάλην ἡλικίαν.

Πρός τιμὴν αὐτοῦ εἰς τόν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ Καθεδρικόν Ναόν, συνδέοντα τήν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα καί τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, ἐτελέσθη Ἑσπερινός ἀφ' ἐσπέρας, χοροστατοῦντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί θεία Λειτουργία τήν πρωΐαν, προεξάρχοντος πάλιν τοῦ Μακαριωτάτου, συλλειτουργούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ηουχίου καί τῶν Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί Πέλλης κ. Φιλουμένου, Ἀγιοταφίτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τῶν Ἱερέων ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ π. Φάραχ Μπαντούρ καί π. Χάδερ Μπαράμκη, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών δεξιὰ ἑλληνιστί καί τῆς χορωδίας τοῦ Ναοῦ ἀραβιστί ἀριστερά ὑπό τόν κ. Ριμόν Κάμαρ, μετέχοντος δέ εὐλαβοῦς ἐκκλησιάσματος τῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων, ἐκ μοναχῶν, μοναζουσῶν καί ὀλίγων παραμεινάντων ὡς ἐκ τοῦ πολέμου προσκυνητῶν, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τό Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου καί μελῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου εἰς Ἱεροσόλυμα.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Καρπός δέ τῆς δικαιοσύνης ἐν εἰρήνῃ σπεύρεται τοῖς ποιοῦσιν εἰρήνην, (Ἰακ. 3,18). [Ὁ πνευματικός δέ καρπός τῆς δικαιοσύνης καί Ἀγιότητος σπεύρεται εἰρηνικῶς καί χωρίς φιλονεικίας ἀπο ἐκείνους, πού ἀσκοῦν καί μεταδίδουν εἰρήνην καί οἱ ὅποιοι εἶναι πράγματι σοφοί καί εἰρηνοποιοί διδάσκαλοι], διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ χάρις τοῦ δικαίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἐπωνύμῳ Ἱερῷ Ναῷ αὐτοῦ, τῷ παρακειμένῳ τῷ Παναγίῳ καί Ζωοδόχῳ Τάφῳ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἵνα τιμήσωμεν τὴν ἱεράν αὐτοῦ μνήμην.

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἀπέκτησεν ἐξέχουσαν θέσιν ἐν τῇ ἀγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ καί δὴ τῶν Ἱεροσολύμων, ἔνεκεν δέ τῆς διακρινούσης αὐτόν μεγάλης εὐσεβείας ἐδόθη εἰς αὐτόν ὁ τίτλος τοῦ «Δικαίου».

Ὅντως ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἀνεδείχθη «στῦλος τῆς πίστεως» καί ἔρεισμα τῆς Ἐκκλησίας· καί τοῦτο, διότι ἡ Καθολικὴ αὐτοῦ ἐπιστολὴ ἐμφανίζει αὐτόν ὡς «διδάσκαλον μεγάλου προσωπικοῦ κύρους μεταξύ τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς». Ἐξ ἄλλου ἡ συμμετοχὴ του εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Σύνοδον τῶν Ἱεροσολύμων καί ἡ διδασκαλία αὐτοῦ ἀφορᾷ εἰς τὸν εὐαγγελισμόν τῶν ἐθνικῶν, τούτέστιν τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐπιβεβαιοῖ τό κύρος τοῦ Ἰακώβου.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐρμηνεύων τό γεγονός ὅτι ὁ Ἀδελφόθεος ὠμίλησεν ἐν τῇ Συνόδῳ «μετὰ τό σιγῆσαι αὐτοῦς Βαρνάβα καί Παύλου», (Πράξ. 15,12) λέγει: «Ἐπίσκοπος ἦν τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας οὗτος [ὁ Ἰάκωβος], διό καί ὕστερος λέγει· καί τό «ἐπὶ στόματος δύο ἢ τριῶν μαρτύρων σταθήσεται πᾶν ῥῆμα», (Πρβλ. Ματθ. 18,16), ἐνταῦθα πληροῦται. Ὁ δέ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας, ἐξαίρων τὸν κηρυγματικόν λόγον τοῦ ἀγίου Ἰακώβου λέγει: «Πάντα περιήχησε, τῆς οἰκουμένης τά πέρατα, τῶν ῥημάτων ὁ φθόγγος σου, δι' ὧν φωτιζόμεθα, ἀρετῆς ἐνθέου, πρὸς πᾶσαν ἰδέαν, καί ὁδηγούμεθα πιστῶς, πρὸς τῆς Τριάδος θείαν ἐπίγνωσιν· διό ἐκδυσωποῦμέν σε, ὡς Ἱεράρχης ἰκέτευε, Ἰησοῦν τὸν φιλόανθρωπον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Ὁ Ἀδελφόθεος Ἰάκωβος μετὰ παρρησίας ἐκήρυξε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Θεόν Λόγον καί Δημιουργόν τοῦ παντός ἀφ' ἐνός καί ὅτι ὁ Θεός Πατήρ εἶναι ὑψίστη καί μοναδική πηγὴ κάθε φωτισμοῦ, φυσικοῦ ἢ ἡθικοῦ ἀφ' ἐτέρου καί λέγει «ἡ σοφία τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἐστὶν ἄνωθεν κατερχομένη ἀλλ' ἐπίγειος, ψυχικὴ, δαιμονιώδης... ἡ δέ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστὶν, ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπιεικὴς, εὐπειθής, μεστή ἐλέους καί καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καί ἀνυπόκριτος καρπός δέ τῆς δικαιοσύνης ἐν εἰρήνῃ σπεύρεται τοῖς ποιοῦσιν εἰρήνην», (Ἰακ. 3, 17-18).

Μέ ἄλλα λόγια οἱ καρποὶ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ παράγονται διὰ τῆς δυνάμεως καί χάριτος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μεταξύ δέ τῶν ἀγαθῶν τούτων καρπῶν διακρίνεται ὁ καρπός τῆς δικαιοσύνης. Ὁ καρπός δέ οὗτος δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν εἰρήνην τοῦ Χριστοῦ, τοῦ εἰπόντος «ἄνευ ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν», (Ἰωάν. 15,5).

Διό καί ὁ Θεῖος Παῦλος παραγγέλλει λέγων: «ἔστε πεπληρωμένοι καρπῶν δικαιοσύνης τῶν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς δόξαν καί ἔπαινον Θεοῦ», (Φιλιπ. 1,11).

Ὁ δέ μεγαλοφωνώτατος Ἡσαΐας λέγει: «καί ἔσται τὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης εἰρήνη, καί κρατήσῃ ἡ δικαιοσύνη ἀνάπausιν, καί πεποιθότες ἕως τοῦ αἰῶνος», (Ἠσ. 32,17).

[Καί ἀναλυτικώτερον: ἀποτέλεσμα τῆς δικαιοσύνης θά εἶναι ἡ εἰρήνη. Ἡ δικαιοσύνη θά φέρῃ τήν ἀνάπausιν καί τήν ἡσυχίαν καί οἱ ἄνθρωποι μετά πεποιθήσεως θά βαδίζουν διά παντός].

Ἡ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων δικαιοσύνη καί εἰρήνη εἶναι κατ' οὐσίαν καρπός τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ καί τῆς πίστεως εἰς τόν Χριστόν κατὰ τήν μαρτυρίαν τοῦ ὑμνωδοῦ λέγοντος: «Ἀλήθεια ἐκ τῆς γῆς ἀνέτειλε καί δικαιοσύνη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψε», (Ψαλμ. 84,12). Διά τοῦτο ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος ἐγένετο αὐτόπτης καί αὐτήκοος, δηλαδή φυσικός μάρτυς τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας, τοῦ μυστηρίου τῆς θείας ἐν Χριστῷ Οἰκονομίας, ἀφ' ἑνός μὲν ἀναφέρεται εἰς τόν Χριστόν, ὁ ὁποῖος ἐβάδισε τήν ὁδόν τῆς δικαιοσύνης καί ἤνοιξε καί εἰς ἡμᾶς ὁδούς δικαίας, ἀφ' ἑτέρου δέ διερωτᾶται ἀπό ποῦ προέρχονται μεταξύ τῶν ἀνθρώπων οἱ πόλεμοι καί αἱ μάχαι: «Πόθεν πόλεμοι καί μάχαι ἐν ὑμῖν; Οὐκ ἐντεῦθεν ἐκ τῶν ἡδονῶν ὑμῶν, τῶν στρατευομένων ἐν τοῖς μέλεσιν ὑμῶν;... μοιχοί καί μοιχαλίδες! οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου ἔχθρα τοῦ Θεοῦ ἐστίν; ὃς ἂν οὖν βουληθῇ φίλος εἶναι τοῦ κόσμου, ἐχθρός τοῦ Θεοῦ καθίσταται».

Ἑρμηνεύων τούς λόγους τούτους ὁ Οἰκουμένιος λέγει: «Ἡ οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ τοῦ κόσμου φιλία ἀλλοτριοῖ τῆς θείας φιλίας, ἥ ἐχθρούς ἀποφαίνει Θεοῦ; Κόσμον ἐνταῦθα [ὁ Ἀδελφόθεος] πᾶσαν τήν ὑλικήν ζωὴν ἀποκαλῶν, ὡς μητέρα τῆς φθορᾶς. Ἦς ὁ μετασχεῖν σπεύδων, ἐχθρός γίνεται τοῦ Θεοῦ».

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, «ἡ τοῦ κόσμου φιλία ἀλλοτριοῖ (= ἀποστερεῖ) τῆς θείας φιλίας. Καί τοῦτο, διότι κατὰ τόν Δίκαιον Ἰάκωβον, ὁ Θεός εἶναι ὅλος φῶς καί ἐξ ἰδίας Αὐτοῦ ἀγαθῆς θελήσεως μᾶς ἐγέννησε πνευματικῶς διά τοῦ εὐαγγελίου, πού εἶναι λόγος τῆς ἀληθείας, διά νά εἴμεθα ἀπό τὰ πρῶτα καί τιμιώτατα τρόπον τινά δημιουργήματά Του, ἐκλεκτά καί ἀφιερωμένα εἰς τόν Θεόν. «Βουληθεῖς ἀπεκύησεν ἡμᾶς λόγῳ ἀληθείας εἰς τό εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχήν τινα τῶν αὐτοῦ κτισμάτων», (Ἰακ. 1,18).

Τόν λόγον τοῦτον τῆς ἀληθείας, δηλονότι τοῦ Θεοῦ φωτός τῆς δικαιοσύνης τῆς εἰρήνης, παρακαλέσωμεν καί ἡμεῖς οἱ τιμῶντες ἐορτίως τόν ἅγιον Ἰάκωβον τόν Ἀδελφόθεον καί πρῶτον Ἱεράρχην τῶν Ἱεροσολύμων, ἵνα ταῖς ἱκεσίαις αὐτοῦ καί ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας πρὸς Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν, ἐμφυτεύσῃ εἰς τὰς καρδίας πάντων ἡμῶν, ἰδιαιτέρως δέ εἰς τὰς καρδίας καί διανοίας τῶν κρατούντων τοῦ κόσμου καί τῆς δοκιμαζομένης περιοχῆς ἡμῶν. Ἀμήν. Ἔτη πολλά καί εὐλογημένα καί εἰρηνικά».

Μετά τό πέρας τῆς θείας Λειτουργίας ἠκολούθησεν ἄνοδος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα διά τῶν ἱστορικῶν βαθμίδων τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου μετά τῆς Ἱερᾶς εἰκόνης τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, τοῦ Μακαριωτάτου καί τῆς Συνοδείας ἐνδεδυμένων, διερχομένων διά τῆς Πύλης τοῦ Πατριαρχείου, ὅπου καί ἔλαβον τό ἐόρτιον ἀρτίδιον εὐλογίας ὑπό τῆς ὑπευθύνου τοῦ ἀρτοποιείου μοναχῆς Σεραφείμας.

Εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου ἀνεπέμφθη δέησις, ἐψάλη ὁ Πολυχρονισμός τοῦ Μακαριωτάτου καί ἠκολούθησε δεξιώσεις καί κέρασμα τῶν κολλύβων τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, μετά δέ ταῦτα προσεφώνησε καί πάλιν ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Δεῦτε τόν πρωτόθρονον πάντες τῆς Ἐκκλησίας τόν φωστῆρα, Ἱερὸν Ἰάκωβον ὕμνοις, ὡς Ἱεράρχην καί θεῖον κήρυκα, τόν φερωνύμως Δίκαιον ὀνομασθέντα μεγαλύνωμεν», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Δημήτριε Ἀγγελοσόπουλε,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία τιμᾷ καί γεραίρει σήμερον τήν πάνσεπτον μνήμην τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος καί Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καί Δικαίου ἐπικληθέντος.

Οὗτος ὁ ἅγιος Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος καλεῖ ἑαυτόν «θεοῦ καί Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλον» (Ἰακ. 1,1) ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ, κατεστάθη ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων καί ἐκλήθη εἰς τό Ἀποστολικόν ἀξίωμα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου. Ὡς τοιοῦτος δέ ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἀναφαίνεται χειραγωγός τῆς ὅλης ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, τῆς διαμορφώσεως δηλονότι καί διοργανώσεως τοῦ διοικητικοῦ συστήματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία ὡς μήτηρ τῶν ἀνά πᾶσαν τήν Οἰκουμένην Ἐκκλησιῶν ἦτο τό πρότυπον πάσης ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας. Τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ μετὰ μεγίστου Ἀποστολικοῦ κύρους ἀπηνθυνθεῖσα «ταῖς ἐν τῇ διασπορᾷ δώδεκα φυλαῖς», (Ἰακ. 1,1) τῶν ἐξ Ἰουδαίων εἰς Χριστόν πιστευσάντων καθολικῆς αὐτοῦ ἐπιστολῆς.

Ὁ θεσπέσιος Ἰάκωβος ὁ ὑπὸ τοῦ Πατρός τοῦ μονογενοῦς θεοῦ Λόγου ἀναδειχθείς πρῶτος Ἱεράρχης, ποιμὴν, διδάσκαλος καί πιστός οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν, ἐγένετο ὁ τῆς ἀποστολικότητος θεμέλιος λίθος «ὄντως ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 2,20) τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καί τό ἐορταζόμενον σεπτόν μνημόσυνον τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ἀφορᾷ εἰς τόν τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας Ἀποστολικόν καί Πατριαρχικόν θρόνον, τοῦ ὁποίου Διάκονος αὐτοῦ καί Διάδοχος τοῦ Ἀδελφοθέου κατέστη ἡ Μετρίότης ἡμῶν.

Πρός τοῦτο κατήλθομεν, συνοδευόμενοι ὑπὸ τιμίων μελῶν Ἀρχιερέων, Ἱερέων καί Ἱεροδιακόνων ἐν τῷ ἐπωνύμῳ ἱερῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ἔνθα ἐτελέσαμεν ἐν Πατριαρχικῇ Συνάξει τό μέγα τῆς θείας εὐχαριστίας μυστήριον πρὸς τιμὴν καί δόξαν τοῦ ἐορταζομένου ἁγίου καί δικαίου Ἰακώβου, συμμάρτυρος γενομένου διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ τοῦ Σταυρωθέντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ἡ σημερινή θρονική καί θεσμική ἐορτή τῆς ἱερᾶς μνήμης τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καί πρώτου Ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ἀποτελεῖ ἀδιάψευστον μαρτυρίαν τῆς ἀρραγοῦς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τῆς ἀποτυπωμένης ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἐκάστοτε Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ἀφ' ἐνός· καί τῆς ἀδιαλείπτου προσευχητικῆς παρουσίας τῆς ἀποστολῆς τοῦ τάγματος τῶν Σπουδαίων, τῆς Γεραρᾶς δηλονότι Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, ὡς καί τοῦ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ ἐρριζωμένου καί διαβιοῦντος εὐσεβοῦς Ρωμαιο-Ὀρθοδόξου ἡμῶν ποιμνίου ἀφ' ἐτέρου.

Τόν μέγαν τοῦτον Ἀπόστολον καί μάρτυρα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ παρακαλέσωμεν ἀνακράζοντες: Ἀπέλασον πᾶσαν θλιῖψιν ἐνεστῶσαν καί ἐπερχομένην ἐκ τῆς πολεμικῆς συρράξεως ἐν τῇ περιοχῇ ἡμῶν καί δώρησαι ἡμῖν καί παντί τῷ κόσμῳ τήν δικαιοσύνην καί τόν καρπὸν αὐτῆς, τήν εἰρήνην.

Ἐτη πολλά καί εἰρηνικά! Ἀμήν».

Ἡ ἑορτή ἐπεσφραγίσθη μέ τήν κατά τό ἔθος παράδοσιν ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου τῶν κλειδῶν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου εἰς τούς Ἱερεῖς καί Ἐπιτρόπους αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΗΣ 28ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Τό Σάββατον, 15^{ην}/28^{ην} Ὀκτωβρίου 2023, ὥραν 11:00 π.μ. ἐτελέσθη εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Δοξολογία ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου 1940.

Ἡ Δοξολογία αὕτῃ ἀνεπέμφθη ὡς εὐχαριστία πρὸς τόν θεόν διὰ τήν βοήθειαν Αὐτοῦ εἰς το ἔθνος μας νά ἀμυνθῇ κατά τῆς Ἰταλικῆς στρατιωτικῆς εἰσβολῆς τοῦ 1940 καί νά ἀποτινάξῃ τήν βαρβαρικήν Γερμανικήν Ναζιστικήν κατοχήν τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου κατά τά ἔτη 1941-1944 καί ὡς δέησις ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἡρωϊκῶς ἀγωνισαμένων καί πεσόντων εἰς τὰς μάχας ἢ δολίως καί ἀδίκως ὁμαδικῶς ἢ μεμονωμένως ἐκτελεσθέντων.

Τῆς Δοξολογίας προέστη ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνιερουργούντων τῶν Ἀρχιερέων καί Ἱερέων τοῦ Πατριαρχείου, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου, μελῶν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καί τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου ποιμνίου ἡμῶν.

Μετά τήν Δοξολογίαν εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

“Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος

κ. Δημήτριε Ἀγγελοσόπουλε,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἐμπλεοὶ ἐθνικῆς ὑπερηφανείας ἑορτάζομεν σήμερον τήν ἐπέτειον τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου τοῦ 1940, ἡ ὁποία ἀνήκει εἰς τούς κορυφαίους σταθμούς τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καί γένους. Ἐορτάζομεν τήν ἑλλάμψιν τοῦ φωτός τῆς δικαιοσύνης ἐπὶ τοῦ σκότους τῆς ἀδικίας. Ἐορτάζομεν τήν ἐπικράτησιν τῶν

κοινῶν πανανθρωπίνων ἠθικῶν ἀξιῶν, τῶν ὁποίων ὑπερημύνθη ἡ Ἑλλάς, ἐπὶ τῶν δυνάμεων τῆς πλεονεξίας καὶ τῆς βαρβαρότητας.

Ἡ 28^η Ὀκτωβρίου τοῦ 1940 ἀποτελεῖ σημαντικὸν παράδειγμα ἀγῶνος αὐτοθυσίας πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς τιμῆς, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος, τῶν ἡρωϊκῶς πεσόντων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν. Ὁ ἀγὼν οὗτος, ἦτο ἀγὼν ἱερός ἐναντίον τῆς ἀλαζονείας καὶ τῆς τυραννικῆς ἐξουσίας τῶν εἰσβολέων τῆς Ναζιστικῆς καὶ Φασιστικῆς θηριωδίας, τῆς ἀποτυπωθείσης εἰς τὰ ἀποτρόπαια στρατόπεδα συγκεντρώσεως ἀθῶων συνανθρώπων μας.

Πρὸς τοῦτο ἡ Μετριοτήτης Ἡμῶν, συνοδευομένη ὑπὸ τῶν τιμίων μελῶν τῆς Γεραρᾶς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος ὡς καὶ εὐσεβοῦς λαοῦ, κατήλθομεν ἐν τῷ Πανιέρῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως, ἔνθα ἀνεπέμψαμεν εὐχαριστήριον δοξολογίαν τῷ Ἀγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ «τῷ διδόντι ἡμῖν πίστιν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (πρβλ. Α΄ Κορ. 15,57)· «καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν» (Α΄ Ἰω. 5,4) κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν θεολόγον.

Προσέτι δέ ἐδεήθημεν ὑπὲρ αἰωνίας μνήμης καὶ μακαρίας ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἡρωϊκῶς ἀγωνισαμένων καὶ ἐνδόξως μαρτυρησάντων ὑπὲρ τοῦ χριστεπωνύμου ἡμῶν ἔθνους καὶ τῆς εὐλογημένης πατρώας αὐτοῦ γῆς.

Ἡ ἐποποιία τοῦ 1940 κατέδειξεν ὅτι ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εἰρήνη δέν εἶναι ἀπλῶς μεταφυσικαὶ ἢ θεωρητικαὶ ἀξίαι, ἀλλ' ἔχουν θεῖαν ὑπόστασιν. Διότι, ὡς λέγει ὁ σοφὸς Παῦλος, «οὐ γάρ ἐστὶν ἀκαταστασίας ὁ θεός, ἀλλὰ εἰρήνης» (Α΄ Κορ. 14,33), καὶ «ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα» (Β΄ Κορ. 9,9). Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ ἀπειλή τοῦ Ναζισμοῦ καὶ τοῦ Φασισμοῦ κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος ἔχει πλέον ἐπανέλθει καὶ ἐνεργεῖται ὑπὸ τό πρόσχημα τῶν νεωτεριστικῶν ἀρχῶν καὶ τῆς προόδου ἀλλὰ καὶ τῶν ἐκνόμων καὶ διεστραμμένων ἀντιλήψεων περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ὑπάρξεως καὶ ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. «Οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ σοφία -δηλονότι ἡ ἀντίληψις- ἥνθεν κατερχομένη, ἀλλ' ἐπίγειος, ψυχικὴ, δαιμονιώδης» (Ἰακ. 3,15) κηρύττει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος.

Ἡ 28^η Ὀκτωβρίου τοῦ 1940 εἶναι ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ὁμολογουμένως ἀντήχησεν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα τὸ αἰώνιον σύνθημα «νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγὼν». Ὁ ἀγὼν οὗτος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀγὼν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, ὡς καὶ τῶν πνευματικῶν ἰδανικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀνεγνωρίσθη διεθνῶς ὡς θαῦμα τῆς πίστεως τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν θεόν τῆς Δικαιοσύνης, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τὴν ὑπερευλογημένην θεοτόκον καὶ Μητέρα Αὐτοῦ.

Ἀξιοσημείωτος καὶ ἡ συμβολὴ τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἐνεργοῦς συμμετοχῆς τῶν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων κληρικῶν αὐτῆς καὶ δὴ τῶν στρατιωτικῶν ἱερέων, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ πνευματικοῦ λόγου τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος Χριστοῦ, ἐνίσχυνον τό ἠθικὸν καὶ πατριωτικὸν φρόνημα τῶν Ἑλλήνων πολεμιστῶν. Περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι μετὰ τῶν ἡρωϊκῶς πεσόντων ἀγωνιστῶν διακρίνονται αἱ ἐκατόμβαι τῶν θανατωθέντων ἱερέων.

Ἡ σημερινὴ ἐόρτιος ἐπέτειος τοῦ ἀνεπαναλήπτου ἔπους τοῦ 1940 ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὴν δοκιμαζομένην ὑπὸ πολεμικῶν καὶ βιαίων συγκρούσεων ἀνθρωπότητα γενικώτερον καὶ τὴν περιοχὴν ἡμῶν, τῆς Μέσης Ἀνατολῆς εἰδικώτερον. «Ζήτησον εἰρήνην καὶ δίωξον αὐτήν» (Ψλμ. 33,15) ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός. «Μηδενὶ κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἀποδιδόντες ... εἰ δυνατόν, τό ἐξ ὑμῶν μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες» (Ρωμ. 12,17-18) παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ἡμεῖς, διάκονοι ὄντες τῶν θείων ἐντολῶν καί «ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτὴν Ἰησοῦν» (Ἐβρ. 12,2), εὐχόμεθα, ὅπως «Αὐτός ὁ Κύριος τῆς εἰρήνης δῶῃ ἡμῖν τὴν εἰρήνην διὰ παντός καί ἐν παντί τρόπῳ» (πρβλ. Β΄ Θεσ. 3,16). Τό δέ μεγαλειῶδες ὁρόσημον τῆς ἐποποιΐας τοῦ 1940, μᾶς καλεῖ ἀφ' ἑνός μὲν εἰς ἐπαγρύπνησιν, ἀφ' ἑτέρου δέ εἰς διαφύλαξιν τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης τῶν ἠθικῶν καί πνευματικῶν ἀξιῶν τῆς ἐλληνοχριστιανικῆς κληρονομίας καί τῆς Ρωμαιορθοδόξου πίστεως καί ἱερᾶς παραδόσεως, ὑπὲρ τῶν ὁποίων οἱ Πατέρες καί ἀδελφοί ἡμῶν ἐθυσίασαν ἑαυτοὺς τῷ τιμίῳ αὐτῶν αἵματι.

Κατακλείοντες ἀναβοήσωμεν:

Ζήτω τό «Ὅχι» τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου τοῦ 1940!

Ζήτω τό εὐσεβές γένος τῶν Ρωμαίων Ὀρθοδόξων!

Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

Ζήτω ἡ Ἀγιοταφικὴ ἡμῶν Ἀδελφότης!»

Ὡσαύτως καί ὁ κ. Γενικός Πρόξενος προσεφώνησε διὰ τῆς προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

” Επέτειος τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι,

Σεβαστοὶ πατέρες καὶ μέλη τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος,

Αξιότιμοι συμπατριῶτες καὶ φίλοι,

Ὁ εορτασμός τῆς ἐπετείου τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου 1940 ἐμπνέει πάντοτε ξεχωριστὴ συγκίνηση. Αποτελεῖ ἀκόμη, γιὰ τὶς δικές μας γεννεές, μνήμη ζωσα, ἔστω ἐμμέσως, καθὼς οἱ γονεῖς μας καὶ οἱ παππούδες βίωσαν καὶ συμμετείχαν στὰ μεγάλα ἱστορικὰ γεγονότα ποὺ συνδέονται μετὰ τὴν ἐπέτειο αὐτή. Καὶ εἴχαμε τὸ προνόμιο νὰ εἴμαστε ἀμεσοὶ ἀποδέκτες τῶν ἐμπειριῶν καὶ τῶν ἀναμνήσεών τους, ἀλλὰ καὶ τῶν συναισθημάτων τους, ποὺ χρωματίζουν ζωηρότερα τὴν προσωπικὴ διήγηση, καθιστώντας τὴν πλέον καὶ δικό μας βίωμα.

Δικαίως ἐμπνέει συγκίνηση ἡ μνήμη αὐτῆς τῆς ἡμέρας καὶ διότι συνιστᾷ ἓνα ἀπὸ τὰ λαμπρότερα κεφάλαια τῆς μακραίωνος ἐλληνικῆς ἱστορίας. Ὢταν, γιὰ ἄλλη μιὰ φορά, ἐνώπιον ἐνός φοβεροῦ διλήμματος, ἡ Ελλάδα καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπέλεξαν, χωρὶς δισταγμό, χωρὶς φόβο καὶ μεμψιμοιρία, τὴν οδὸ τῆς Τιμῆς καὶ τῆς Ἀξιοπρέπειας τῆς χώρας καὶ τοῦ ἐθνους μας.

Τὸ ἐπράξαν μετὰ πηγαῖο ἐνθουσιασμό, ποὺ συγκλονίζει ἀκόμη καὶ σήμερα. Ἀλλὰ καὶ μετὰ πλήρη ἐπίγνωση ὅτι ἡ οδὸς αὐτὴ ἦταν ἀνηφορικὴ. Ἡ ἡγεσία τῆς Ελλάδας, μετὰ τὴν στρατηγικὴ καὶ διπλωματικὴ οξυδέρκεια ποὺ τὴν διέκρινε, ἀλλὰ καὶ ὅλος ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, καταλάβαιναν καλά: ὅτι ἡ σύγκρουση μετὰ μιὰ ἀπὸ τὶς ἰδρυτικὲς δυνάμεις τοῦ Ἄξονα θὰ ἔφερνε ἐν τέλει τὴν Ελλάδα ἀντιμέτωπη μετὰ ὅλη τὴ χαλύβινη μηχανὴ τοῦ ολοκληρωτισμοῦ. Ποὺ εἶχε ἤδη, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1940, ἀπλώσει τὴ σκοτεινὴ κυριαρχία τοῦ στὴν ἠπειρωτικὴ Εὐρώπη.

Το γνώριζαν, το αντιλαμβάνονταν. Αλλά το ξημέρωμα της 28^{ης} Οκτωβρίου του 1940, ομόψυχη όλη η χώρα αντέταξε την νηφάλια και λακωνικά απόλυτη άρνηση στην υποταγή και στην παραίτηση από το δίκαιο και την τιμή της. Έτσι έλαμψε η Ελλάδα, ως αντάξια του αιώνιου παραδείγματός της υπέρ του αγώνα για την ελευθερία, σε έναν κόσμο που η ελπίδα τρεμόσβηνε.

Και δεν περιορίσθηκαν οι πρόγονοί μας σε έναν απελπισμένο αγώνα για την τιμή του Έθνους. Αλλά, ρίχτηκαν σε αυτόν με πίστη για την νίκη, με πεποίθηση ότι η Δικαιοσύνη και η Ελευθερία θα επικρατήσουν, όσες θυσίες και αν απαιτηθούν. Και κατόρθωσαν, στα όρη της Πίνδου και του Αλβανικού Μετώπου αυτό που φίλοι και εχθροί θεωρούσαν ακατόρθωτο. Καταρράκωσαν το αήτητο του Άξονα και ταπείνωσαν την αλλαζονεία του ολοκληρωτισμού. Έγιναν παράδειγμα ανυπέρβλητο γενναιότητας και αφοσίωσης στα ευγενή ιδανικά της Ανθρωπότητας.

Και όταν πράγματι, η χαλύβδινη στρατιωτική μηχανή του Άξονα συγκέντρωσε δυνάμεις ακατανίκητες εναντίον της Ελλάδας, οδηγώντας στην φρικτή και πολυαίμακτη κατοχή της χώρας μας, ο αγώνας δεν έπαψε. Συνεχίσθηκε στις πόλεις και στα βουνά της. Από το Πολεμικό μας Ναυτικό στη Μεσόγειο και σε θάλασσες μακρινές. Από συγκροτημένες ελληνικές τακτικές δυνάμεις, σε σκληρές μάχες στην Βόρεια Αφρική, στην Ιταλία και στο Αιγαίο. Έως την τελική επικράτηση του Δικαίου και την απελευθέρωση της χώρας μας. Οι αγώνες αυτοί κατέταξαν την Ελλάδα στους νικητές του φοβερού Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Και στα λίγα ιδρυτικά μέλη των Ηνωμένων Εθνών, με την ελπίδα ενός καλύτερου μεταπολεμικού κόσμου.

Σε αντίθεση με τους περισσότερους Έλληνες, όσοι βρισκόμαστε σήμερα εδώ, εορτάζουμε τη λαμπρή σημερινή επέτειο σε συνθήκες πάλι πολεμικές. Συναισθανόμαστε, περισσότερο ίσως από άλλοτε, ότι η ειρήνη, η ελευθερία, η προκοπή που η χώρα μας απολαμβάνει επί δεκαετίες δεν είναι ποτέ δεδομένες. Απαιτούν τη φροντίδα μας, τη φροντίδα κάθε γεννεάς που καλείται να διαφυλάξει και να αναπτύξει όσα οι θυσίες των προγόνων μας εξασφάλισαν. Η μεγάλη κληρονομιά συνοδεύεται από μεγάλο ηθικό χρέος.

Εορτάζοντας εδώ, στην αγκαλιά της Εκκλησίας, θα ήθελα να σας παρακαλέσω να στρέψουμε σήμερα τις σκέψεις μας και τις προσευχές μας προς τους Έλληνες συμπολίτες μας και τις οικογένειές τους που είναι εγλωβισμένοι στη Λωρίδα της Γάζας, κινδυνεύοντας υπό φοβερές κακουχίες, και στη Μονή του Αγίου Πορφυρίου όπου έχουν βρει καταφυγή οι Χριστιανοί της Γάζας.

Και να ευχηθούμε την γρήγορη επιστροφή της Ειρήνης στην Αγία Γη. Χρόνια πολλά” .

Έκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΑΒΒΑ

Τήν Πέμπτην, 13^{ην}/26^{ην} Ὀκτωβρίου 2023, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου.

Κατά τήν ἡμέραν αὐτήν, ἡ Ἐκκλησία ὅλη, ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων, ἐνθυμεῖται ὅτι τήν 13^{ην} /26^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1965 ἔφθασεν εἰς Ἱεροσόλυμα τό λείψανον τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου ἀπό τήν Βενετίαν, εἰς τήν ὁποίαν εἶχε μετενεχθῇ ὑπό τῶν Σταυροφόρων. Τό τίμιον καί ἄφθαρτον λείψανον τοῦ ὁσίου Σάββα ἐδόθη εἰς τήν ἐκκλησίαν, εἰς τήν ὁποίαν ἀνήκει ὑπό τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας μετά τήν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων καί τήν ἔναρξιν διαλόγου μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου καί τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τό ἔτος 1964.

Διά τήν μετακομιδὴν τοῦ λειψάνου μετέβησαν τότε εἰς Βενετίαν οἱ μακαριστοὶ Μητροπολίτης Πέτρας Γερμανός καί Καισαρείας Βασίλειος, ὁ Πνευματικὸς τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Σάββα Ἀρχιμανδρίτης π. Σεραφεῖμ καί ὁ νῦν Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, ὢν τότε διάκονος. Μετά τήν ὑποδοχὴν εἰς τήν πύλην τοῦ Δαυΐδ, τό λείψανον ἐτέθη διὰ προσκύνησιν ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα εἰς τὸν Πανίερὸν Νάον τῆς Ἀναστάσεως καί ἀκολούθως μετηνέχθη εἰς τήν Μονήν, τήν ὁποίαν ὁ Ὅσιος Σάββας ἱδρυσε διὰ νά παραμένῃ πηγὴ εὐλογίας καί ἰάσεως τῶν Ἀγιοσαββιτῶν Πατέρων καί τῶν προσκυνητῶν.

Τό γεγονός τοῦτο ἐωρτάσθη κατὰ τό ἔτος τοῦτο δι' ἀγρυπνίας ὑπό τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἑλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, συλλειτουργούντων, τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Μονῆς π. Εὐδοκίμου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Ποιμένων καί Μπετζάλλας Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεών, μετεχόντων μελῶν τοῦ ποιμνίου ἐκ τῶν κατεχομένων μόνον περιοχῶν Βηθλεέμ, Μπετζάλλας καί Χωρίου τῶν Ποιμένων, οὐχὶ δέ καί ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, λόγῳ τῆς κρατοῦσης ἐμπολέμου καταστάσεως, ἀποστείλαντος ὁμῶς τήν κάτωθι προσφώνησιν Αὐτοῦ:

«Φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ καί τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ εὐφροσύνη, εὐφράνθητε δίκαιοι ἐν τῷ Κυρίῳ καί ἐξομολογεῖσθε τῇ μνήμῃ τῆς ἀγιωσύνης αὐτοῦ», (Ψαλμ. 96, 11-12). [Φῶς ἀνέτειλε εἰς τοὺς δικαίους καί εὐφροσύνη εἰς τοὺς εὐθεῖς κατὰ τήν καρδίαν. Εὐφράνθητε δίκαιοι διὰ τοῦ συνδέσμου σας μετά τοῦ Κυρίου καί ἀναπέμψατε δοξολογίαν μνημονεύοντες τήν Ἀγιότητά Του], ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Δόξαν καί εὐχαριστίαν ἀναπέμπει σήμερον τῷ ἀγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἀγία Ἐκκλησία ἐπὶ τῇ ἐπανακομιδῇ τοῦ ἱεροῦ σκηνώματος Σάββα τοῦ ἡγιασμένου ἐν τῇ ὁμωνύμῳ Λαύρᾳ αὐτοῦ.

Ἡ ὑπό τῆς ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἀποδιδομένη τιμὴ εἰς τὰ ἱερά λείψανα τῶν ἀγίων αὐτῆς ἀποτελεῖ πρᾶξιν πίστεως καί ὁμολογίας εἰς τήν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί τοῦτο διότι κατὰ τὸν

θεῖον Παῦλον, «εἰ δέ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν οὐδέ Χριστός ἐγήγερται· εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν», (Α΄ Κορ. 15, 13-14).

Κατά τήν μαρτυρίαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς, τά λείψανα τῶν ἀγίων διακρίνονται διὰ τήν χάριν αὐτῶν, τήν ἐκπηγάζουσιν ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἄς ἀκούσωμεν τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου λέγοντος: «ἔστι γάρ, ἔστι τόν μετὰ πίστεως ἐνταῦθα παραγινόμενον μεγάλη καρπώσασθαι ἀγαθά· οὐδέ γάρ τά σώματα μόνον ἀλλά καί αὐταί αἱ θῆκαι τῶν ἀγίων πνευματικῆς εἰσι πεπληρωμέναι χάριτος. Εἰ γάρ ἐπὶ Ἑλισσαίου τοῦτο συνέβαινε, καί θήκης νεκρός ἀψάμενος τοῦ θανάτου τά δεσμά διέρρηξε καί πρός ζωῆν ἐπανῆλθε πάλιν πολλῶ μᾶλλον νῦν ὅτε δαψιλεστέρα ἡ χάρις, ὅτε πλείων ἡ τοῦ Πνεύματος ἐνέργειά ἐστι, καί θήκης μετὰ πίστεως ἀψάμενον πολλήν ἐκεῖθεν ἐπισπάσασθαι δύναμιν. Διὰ τοῦτο καί τά λείψανα τῶν ἀγίων εἶασεν ἡμῖν ὁ θεός, βουλόμενος ἡμᾶς πρός τόν αὐτόν ἐκείνοις χειραγωγῆσαι ζῆλον, καί λιμένα τινά παρασχεῖν καί παραμύθιον ἀσφαλές τῶν ἀεὶ καταλαμβανόντων ἡμᾶς κακῶν». [Καί ἀπλούστερον· διότι εἶναι δυνατόν, εἶναι δυνατόν ἐκεῖνος πού ἔρχεται ἐδῶ μέ πίστιν νά καρπωθῇ μεγάλα ἀγαθά, διότι ὄχι μόνον τά σώματα, ἀλλά καί οἱ ἴδιες οἱ λάρνακες τῶν ἀγίων εἶναι γεμάτες ἀπό πνευματικῆν χάριν. Ἐάν δηλαδή αὐτό συνέβηκε στήν περίπτωσιν τοῦ [Προφήτου] Ἑλισσαίου καί νεκρός πού ἄγγιξε τήν λάρνακα ἔσπασε τά δεσμά τοῦ θανάτου καί ἐπανῆλθε πάλι στήν ζωή, πολύ περισσότερο τώρα πού ἡ χάρις εἶναι ἀφθονότερη, τώρα που ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι περισσότερη, ἐκεῖνος πού θά ἀγγίξῃ λάρνακα μέ πίστιν, θά λάβῃ πολλήν δύναμιν ἀπό ἐκεῖ. Διὰ τοῦτο καί μᾶς ἄφησε ὁ θεός τά λείψανα τῶν ἀγίων, θέλοντας νά μᾶς ὁδηγήσῃ πρός τόν ἴδιον ζῆλον μέ ἐκείνους καί νά μᾶς προσφέρῃ κάποιο λιμάνι καί ἀσφαλῆ παρηγοριά διὰ τά κακά πού μᾶς συμβαίνουν πάντοτε].

Τό γεγονός ὅτι τά ἱερά λείψανα τῶν ἀγίων εἶναι φορεῖς τῆς χάριτος τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀποτελεῖ τρανήν ἀπόδειξιν ὅτι τά νεκρά σώματα τῶν δικαίων καί ἀγίων καταγγέλλουν τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ὡς ἐναργέστατα διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγων: «Οὗτοι ταμειῖα θεοῦ καί καθαρά γεγόνασι καταγῶγια· ἐνοικήσω γάρ ἐν αὐτοῖς», ὁ θεός φησι, «καί ἐμπεριπατήσω καί ἔσομαι αὐτῶν θεός», (Β΄ Κορ. 6,16). «Ὅτι μέν οὖν ψυχαί δικαίων ἐν χειρὶ θεοῦ καί οὐ μή ἄψηται αὐτῶν βάσανος», (Σοφ. Σολ. 3,1) φησὶν ἡ θεία Γραφή. Ὁ θάνατος γάρ τῶν ἀγίων ὕπνος μᾶλλον ἔστι ἢ θάνατος. «Ἐκοπίασαν γάρ εἰς τόν αἰῶνα καί ζήσονται εἰς τέλος», (Ψαλμ. 48,9-10) καί «Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ», (Ψαλμ. 115,6). Τί οὖν τιμιώτερον τοῦ ἐν χειρὶ εἶναι θεοῦ; Ζωή γάρ ἐστιν ὁ θεός καί φῶς καί οἱ ἐν χειρὶ θεοῦ ὄντες ἐν ζωῇ καί φωτὶ ὑπάρχουσιν».

[Καί ἀπλούστερον· Αὐτοὶ ἔγιναν ναοὶ τοῦ θεοῦ καί καθαρά καταλύματα «ἐνοικήσω γάρ ἐν αὐτοῖς», λέγει ὁ θεός «καί ἐμπεριπατήσω καί ἔσομαι αὐτῶν θεός», ὅτι λοιπόν «ψυχαί δικαίων ἐν χειρὶ θεοῦ καί οὐ μή ἄψηται αὐτῶν βάσανος» τό λέγει ἡ θεία Γραφή· διότι ὁ θάνατος τῶν ἀγίων εἶναι μᾶλλον ὕπνος παρά θάνατος. «Ἐκοπίασαν γάρ εἰς τόν αἰῶνα καί ζήσονται εἰς τέλος» καί «τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ». Τί λοιπόν πῶς πολῦτιμο ὑπάρχει ἀπὸ τόν νά εἶναι κανεῖς στά χέρια τοῦ θεοῦ; Διότι ὁ θεός εἶναι ζωή καί φῶς καί ὅσοι βρίσκονται στά χέρια τοῦ θεοῦ ὑπάρχουν στή ζωή καί στό φῶς].

Αὐτό τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, τό φῶς δηλονότι καί ἡ ζωή τοῦ θεοῦ. «Εγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς» (Ἰωάν. 8,12). Καί «ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις

καί ἡ ζωή», (Ἰωάν. 11,25), λέγει Κύριος.

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Σάββας ἠκολούθησε τόν Χριστόν, περιπατῶν ἐν τῷ φωτί Αὐτοῦ, διό καί ἔλαβε τό φῶς τῆς ζωῆς, τούτέστιν τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ ἀφ' ἐνός, καί ἔτυχε τῆς ἀφθαρτοποιήσεως τοῦ πηλοῦ αὐτοῦ, δηλονότι τοῦ σώματός του ἀφ' ἑτέρου. Τό ἀφθαρτον σκῆνωμα τοῦ ἡγιασμένου Πατρός ἡμῶν Σάββα ἀποτελεῖ ἀκένωτον πηγὴν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀναβλύζει εὐωδία καί ἱαματικὴ θεραπευτικὴ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἰδοὺ λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ σημασία τῶν ἀγίων λειψάνων καί ἰδοὺ ὁ λόγος, διὰ τόν ὁποῖον ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία ἀποδίδει ἰδιαιτέραν τιμὴν εἰς τὰ λείψανα τῶν ἀγίων καί δικαίων αὐτῆς. Ἄς ἀκούσωμεν καί πάλιν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ: «Ὅτι διὰ μέσου τοῦ νοῦ ὁ θεὸς ἔγινε ἔνοικος στὰ σώματα [τῶν δικαίων] τό λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. «Οὐκ οἶδατε ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ὑμῖν Πνεύματος Ἁγίου ἐστίν;» (Α' Κορ. 6,19) «Ὁ Κύριος τό Πνεῦμά ἐστι», (Β' Κορ. 3, 17). Πῶς λοιπόν μπορούμεν νά μὴν τιμῶμεν τούς ἐμπύχους ναοὺς τοῦ θεοῦ, τὰ ἔμψυχα τοῦ θεοῦ σκηνώματα; Διότι αὐτοὶ ζῶντες στάθηκαν μπροστά εἰς τόν θεόν μετὰ παρρησίας».

Τοιοῦτος ἔμψυχος ναὸς τοῦ θεοῦ ἀνεδείχθη καί ὁ θεοφόρος Πατήρ ἡμῶν Σάββας, τοῦ ὁποίου ὁ θάνατος ὕπνος μᾶλλον ἐστὶ ἢ θάνατος, ὡς μαρτυρεῖ τοῦτο καί ὁ ὑμνωδὸς λέγων: «Μέτριος, ἄκακος, πρᾶος, ἀπλοῦς, ἡσύχιος, ὡς χρηματίσας Πάτερ, ὑπὲρ ἄνθρωπον ὄντως, καί ἄϋλος ἐν ὕλῃ οἶκος θεοῦ καθωράθης πανάξιος; τάς ἐξ αὐτοῦ προϊούσας σοὶ δωρεάς συμπαθῶς διαπορθμεύων ὑμῖν».

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ τιμῶντες τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου παρακαλέσωμεν αὐτόν καί τὴν ὑπερευλογημένην θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ θεοῦ λέγοντες: Χριστόν ἱκετεύσατε δωρηθῆναι τῷ κόσμῳ καί τῇ περιοχῇ ἡμῶν εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος. Ἀμήν. Ἐτη πολλά καί εἰρηνικά».

Ἡ συνοδεία τῶν Πατέρων ἐπέστρεψεν εἰς Ἱεροσόλυμα, διελθοῦσα κατὰ τό ἔθος ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀββᾶ Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΝ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΝ ΚΡΙΣΙΜΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΝ ΡΩΣΙΑΣ- ΟΥΚΡΑΝΙΑΣ

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ', ἐποίησεν ἔν

σημαντικόν βήμα πρὸς τὴν προώθησιν τοῦ διαλόγου καί τῆς συμφιλίωσης εἰς τὴν συνεχιζομένην σύγκρουσιν μεταξύ Ρωσίας καί Οὐκρανίας. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν Αὐτοῦ εἰς τὸ Βατικανόν, ἵνα παρευρεθῇ εἰς τὴν τελετὴν τῆς προαγωγῆς τοῦ Λατίνου Πατριάρχου εἰς Ἱεροσόλυμα κ. Pizzaballa εἰς τὸ Ἱερόν Κονκλάβιον τῶν Καρδινάλιων, ὁ Πατριάρχης Θεόφιλος συνηντήθη μετὰ τοῦ Πάπα Φραγκίσκου καί ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἠπλώσε χεῖρα καλῆς θελήσεως διαμεσολαβήσεως διὰ τὴν ἔναρξιν ἐνός νέου διαλόγου, στόχος τοῦ ὁποίου θά εἶναι ἡ λήξις τῶν δεινῶν καί ἡ προώθησις θεραπείας ἐντός τῆς Ὁρθοδόξου Οἰκογενείας.

Εἰς τὴν δήλωσιν Αὐτοῦ, ὁ Πατριάρχης Θεόφιλος ἐτόνισε τὴν σημασίαν τῆς Χριστιανικῆς ἐνότητος, δηλῶν ὅτι τὸ Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ὡς Μήτηρ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐνισχύει τὴν Χριστιανικὴν ἐνότητα καί ἐκδηλώνει βαθύ ἐνδιαφέρον διὰ πάσας τὰς Ἐκκλησίας ἀνά τὸν κόσμον. Ἀνεγνώρισε τὸν βαθύν ἀντίκτυπον, τὸν ὁποῖον προκαλεῖ ἡ Ρωσο-ουκρανικὴ σύρραξις, οὐ μόνον εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς ἀλλὰ καί εἰς ἅπασαν τὴν οἰκουμενικὴν Χριστιανικὴν Κοινότητα.

Ἡ πρωτοβουλία αὕτη ἐκπηγάζει ἐκ τοῦ πλουσίου ἱστορικοῦ τῶν προσπαθειῶν συμφιλίωσης καί εἰρηνεύσεως ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου. Ἐπιδιώκει νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς προκλήσεις, τὰς ὁποίας δημιουργεῖ ὁ βαθύς διαχωρισμός καί αἱ προκληθεῖσαι πληγαὶ ὑπὸ τῆς συρράξεως. Τὸ Πατριαρχεῖον δεσμεύεται εἰς τὴν πνευματικὴν ἀποστολὴν τοῦ διαλόγου καί τῆς συμφιλίωσης, ἀπηχοῦν τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ὁ Χριστός ἐστι ἡ εἰρήνη ἡμῶν», (Ἐφ. 2,14).

Ἐκφράζων τὴν εὐγνωμοσύνην Αὐτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συναντήσεως, ὁ Μακαριώτατος ἐπήνεσε τὸν Πατριάρχην Pizzaballa διὰ τὴν ἀκλόνητον ποιμαντικὴν του ἀφοσίωσιν εἰς τὸ ἔργον τῆς διατηρήσεως τῆς Χριστιανικῆς παρουσίας εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Ἁγίων Τόπων. Ἀνεγνώρισε τὰς προκλήσεις, τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζουν οἱ Χριστιανοὶ καί ἡ Χριστιανικὴ κληρονομία εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, ἰδιαίτερος μετὰ τὴν ἔξαρσιν τῶν Ἰσραηλινῶν ριζοσπαστικῶν ὁμάδων. Ὁ Πατριάρχης Θεόφιλος ἐπεσήμανεν ὅτι αἱ ὁμάδες αὗται ὑπονομεύουν συστηματικῶς τὸ νόμιμον «Status Quo» καί τὴν πολυεθνικὴν, πολυπολιτισμικὴν καί πολυθρησκευτικὴν φύσιν τῆς περιοχῆς. «Τὰ ἐγκλήματα μίσους, αἱ παράνομοι κτήσεις περιουσίας, οἱ βανδαλισμοὶ Χριστιανικῶν χώρων καί ἡ ἀύξανομένη πίεσις ἀποτελοῦν σημαντικὰς ἀπειλάς», εἶπεν ὁ Μακαριώτατος.

Τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων εἶναι εὐγνωμον διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως Ἀμπντάλλα Β' τῆς Ἰορδανίας, θεματοφύλακος τῶν Ἱερῶν Τόπων, εἰς τὰς προσπάθειας διατηρήσεως τοῦ Χριστιανικοῦ καί Μουσουλμανικοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐν μέσῳ τῶν προκλήσεων αὐτῶν.

Ὁ Μακαριώτατος ὠλοκλήρωσε τὴν συνάντησιν Αὐτοῦ μετὰ τοῦ Πάπα Φραγκίσκου, τονίζων ὅτι ἡ πορεία πρὸς τὸν διάλογον καί τὴν συμφιλίωσιν εἶναι ἀναμφιβόλως προκλητικὴ, ἀλλὰ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων εἶναι ἔτοιμον νὰ συνεισφέρῃ μέ κάθε δυνατόν τρόπον, ὥστε νὰ δοθῇ ἐν τέλος εἰς τὰς συγκρούσεις καί τὰ δεινὰ.

Ὁ Μακαριώτατος μεταξύ ἄλλων εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγιώτατε,

Μεταφέρομεν πρὸς Ὑμᾶς τοὺς χαιρετισμούς τῶν ἀδελφῶν Προϊσταμένων τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Ἁγίων Τόπων καί τὴν εὐλογίαν τοῦ Παναγίου Τάφου τοῦ Κυρίου ἡμῶν

Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐκφράζομεν τήν χαράν ἡμῶν διά τήν προαγωγήν τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν Πατριάρχου Pizzaballa ἐν τῷ Ἱερῷ Κονκλαβίῳ τῶν Καρδιναλίων καί διαβεβαιώνομεν Ὑμᾶς διά τὰς προσευχάς καί τήν ὑποστήριξιν τῶν Προϊσταμένων τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Ἀγίων Τόπων καί τῶν Χριστιανικῶν Κοινοτήτων.

Ὡς Κουστωδός τῶν Ἀγίων Τόπων καί νῦν ὡς Λατῖνος Πατριάρχης, ὑπῆρξε σταθερός ἐν τῷ ποιμαντικῷ αὐτοῦ ζήλῳ διά τήν Χριστιανικήν παρουσίαν εἰς τήν περιοχὴν ἡμῶν καί ἀποφασιστικός εἰς τήν θέσιν αὐτοῦ ἐναντίον πασῶν τῶν δυνάμεων τῶν ὑπονομευουσῶν τήν ἀκεραιότητα τοῦ Χριστιανικοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἱερουσαλήμ καί τῆς Ἀγίας Γῆς.

Ὡς ἡ Ἀγιότης Ὑμῶν ἐπίσταται, ἀντιμετωπίζομεν βαθυτέρας προκλήσεις καί ἀντιξοότητας. Ἐν ᾧ ἡ πλειοψηφία τῶν Ἑβραίων, Χριστιανῶν καί Μουσουλμάνων εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ἀναγνωρίζει τήν πολυεθνικὴν, πολυπολιτισμικὴν καί πολυθρησκευτικὴν πραγματικότητα τῆς περιοχῆς ἡμῶν, τὰ τελευταῖα ἔτη παρατηροῦμεν τήν ἔξαρσιν τῶν Ἰσραηλινῶν ριζοσπαστικῶν ὁμάδων, αἱ ὁποῖαι δροῦν συστηματικῶς διὰ νά ὑπονομεύσουν τό νόμιμον Status Quo καί νά ἀναδιαμορφώσουν τήν κοινὴν ἡμῶν ζωὴν. Τὰ ἐγκλήματα μίσους, ἡ κρυφὴ καί παράνομος καταπάτησις Χριστιανικῶν ἱστορικῶν περιουσιῶν, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται εἰς στρατηγικὰς τοποθεσίας, οἱ βανδαλισμοὶ καί ἡ βεβήλωσις κτιρίων, Ἐκκλησιῶν καί ἱερῶν Προσκυνημάτων, καί ἡ ἀύξανομένη πίεσις εἰς διάφορα ἐπίπεδα εἶναι ἀπόδειξις τοῦ μεγαλυτέρου κινδύνου, τόν ὁποῖον διατρέχει ἡ ζωὴ ἡμῶν.

Ὁ Πατριάρχης Pizzaballa ὑπῆρξε, καί συνεχίζει νά εἶναι, μία ἰσχυρά παρουσία καί φωνὴ ἐναντίον ὅλων τῶν ὡς ἄνω προαναφερθέντων καί κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη ἦτο ὑπεύθυνος διὰ τήν ἀνάπτυξιν ἐμπιστοσύνης καί ἀποτελεσματικῆς συνεργασίας μεταξύ τῶν δύο Μοναστικῶν Ἀδελφοτήτων ἡμῶν, ὥστε νά δυνάμεθα νά ὁμιλῶμεν καί νά ἐνεργῶμεν ἠνωμένη τῇ φωνῇ.

Παραμένομεν ἠνωμένοι καί σταθεροὶ εἰς τήν ἐξάλειψιν τούτου τοῦ ὑπαρξιακοῦ κινδύνου καί ἐνθαρρυνόμεθα ἐκ τῆς ὑπερβαλλούσης ὑποστηρίξεως, τὴν ὁποίαν ἰδιαιτέρως λαμβάνομεν μέσω τῆς Χασμιτικῆς Κηδεμονίας τῶν Ἀγίων Τόπων.

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν Ἀγιώτατε, ἐξαιτίας τῆς διαρκοῦς ὑποστηρίξεως Ὑμῶν διὰ μίαν ζωτικὴν καί ζωντανὴν Χριστιανικὴν παρουσίαν εἰς τὴν Μέσσην Ἀνατολήν. Εἴθε ὁ θεὸς νά συνεχίσῃ νά εὐλογῇ Ὑμᾶς καί ὁ θεὸς νά εὐλογῇ πάντας τοὺς λαοὺς τῶν ἡγαπημένων ἡμῖν Ἀγίων Τόπων.

Ὡς Μήτηρ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, τό Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον τῆς Ἱερουσαλήμ ἐπιδεικνύει ἰδιαιτέραν μέριμναν διὰ τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί ἰδιαιτέρως τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον καί εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἡ συνεχιζομένη σύγκρουσις μεταξύ Ρωσίας καί Οὐκρανίας καί ἡ ἀπειλὴ τοῦ σχίσματος, εἰς τό σῶμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶναι θέματα βαθέως πόνου καί δυσκολίας οὐ μόνον διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, ἀλλὰ δι' ἅπαντα τὸν Χριστιανικὸν κόσμον καί δι' ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους καλῆς θελήσεως.

Ἐν τῇ ζωῇ καί τῇ μαρτυρίᾳ ἡμῶν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ἐπιδιώκομεν διαρκῶς τὴν συμφιλίωσιν καί τὴν εἰρήνην. Ἐπιστάμεθα ὅτι ὁ ἀληθινὸς διάλογος εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς πρὸς τὴν ἀποτελεσματικὴν συμφιλίωσιν καί τὴν διαρκῇ εἰρήνην καί αὕτη

υπήρξεν ἡ συνεχῆς δέσμευσις ἡμῶν.

Ἐν τοιοῦτῳ πνεύματι καί τοιαύτῃ συνειδήσει ἀπλώνομεν τὴν χεῖρα καί τὴν προσπάθειαν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων πρὸς τοὺς ἀδελφούς καί ἀδελφάς ἡμῶν εἰς τὴν Οὐκρανίαν καί τὴν Ρωσίαν, διὰ νὰ μεσολαβήσωμεν ὥστε νὰ πράξωμεν τὰ βέλτιστα πρὸς ἔναρξιν ἑνὸς διαλόγου, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὸ τέλος τῶν δεινῶν καί εἰς τὴν θεραπείαν ἐντὸς τῆς Ὁρθοδόξου οἰκογενείας.

Τὸ ἐγχείρημα τοῦτο δέν θά εἶναι εὐκόλον. Αἱ ὑπάρχουσαι διαιρέσεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουν λάβει χώραν μετὰ πάροδον δεκαετιῶν εἶναι βαθεῖαι. Αἱ πληγαί τῆς συγκρούσεως χρειάζονται χρόνον διὰ τὴν θεραπείαν αὐτῶν. Καί ὅταν διαρραγῇ ἡ ἐμπιστοσύνη, εἶναι δύσκολον νὰ ἀποκατασταθῇ.

Ὅμως, τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τὸ ἰδρυθὲν ἐπὶ τοῦ λυτρωτικοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατανοεῖ πλήρως πάντα ταῦτα. Ἡ ζωὴ ἡμῶν εἰς γενεάν καί γενεάν ἐσφυρηλατήθη ἐν τῷ ἰδίῳ χωνευτηρίῳ. Δέν εἴμεθα ξένοι οὔτε εἰς τὴν διαφορὰν ἡμῶν οὔτε εἰς τὴν δυνατότητα ἑνὸς νέου βίου πέραν αὐτῆς, ὥς ὑπενθυμίζει ἡμῖν ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν Πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολήν:

«Αὐτός γάρ ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἓν καί τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, τὴν ἔχθραν, ... ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ ἐν ἑαυτῷ εἰς ἓνα καινόν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρήνην, καί ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρους ἐν ἐνὶ σώματι τῷ θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ, ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν ἐν αὐτῷ», (Ἐφ. 2,14-16).

Ἡ πορεία τοῦ διαλόγου πρὸς τὴν συμφιλίωσιν εἶναι ἡ πνευματικὴ ἀποστολὴ ἡμῶν καί ἀποτελεῖ τὴν ἐπιθυμίαν ἡμῶν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καί τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν Οὐκρανίαν καί τὴν Ρωσίαν. Εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ προσφέρωμεν βοήθειαν παντὶ τρόπῳ διὰ τὴν λῆξιν τῆς συγκρούσεως καί τῶν δεινῶν».

Photo Credit: Vatican Media

Photo Credit: Vatican Media

Photo Credit: Vatican Media

Photo Credit: Vatican Media

Photo Credit: Vatican Media

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Τὴν Τετάρτην, 14^{ην} /27^{ην} Σεπτεμβρίου 2023, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία ἀναμνησθῆσκει ὅτι ἡ Ἁγία Ἑλένη, ἀποσταλεῖσα εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Μεγάλου Κωνσταντίνου, εὔρεν ἐπὶ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ τὸν Τάφον τοῦ Κυρίου καὶ τὸν Σταυρόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου προσηλῶθη διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, καὶ ἀνήγειρε τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως εἰς τὴν δεκαετίαν τοῦ 326-336 μ.Χ.

Πρὸς δόξαν τοῦ Σταυρωθέντος καὶ Ἀναστάντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἁγία Ἑλένη ἐτέλεσε τὰ Ἐγκαίνια τοῦ περικαλλοῦς Ναοῦ αὐτοῦ τὴν 13^{ην} Σεπτεμβρίου τοῦ 336 μ.Χ. παρουσίᾳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων Μακαρίου. Τότε ἀνύψωσε τὸν Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ ἀτενίζουσιν μακρόθεν αὐτόν τὰ ἄθροα συνελθόντα πλήθη, τὰ ὁποῖα ἀνεφώνησαν πολλάκις τὸ «Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον».

Ἡ πρᾶξις αὕτη παρέμεινεν ὡς παράδοσις ἔκτοτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἑορταζομένη τὴν ἐπομένην τῆς ἑορτῆς τῶν Ἐγκαινίων, ἥτοι τὴν 14^{ην} Σεπτεμβρίου.

Πρὸς τιμὴν τοῦ γεγονότος τούτου ἐτελέσθη Μέγας Ἑσπερινὸς ἀφ' ἑσπέρας εἰς τὸ Καθολικὸν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως μετὰ θυμιάματος καὶ Ἀρτοκλασίας, προεξάρχοντος τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἑορτῆς, Τετάρτης 14^{ης} /27^{ης} Σεπτεμβρίου 2023, ἐτελέσθη θεία Λειτουργία εἰς τὸ Καθολικὸν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καὶ συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Μητροπολίτου Ξάνθης κ. Παντελεήμονος, δύο Ἀρχιερέων τοῦ Πατριαρχείου τῆς Σερβίας, τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Βλατάδων Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀμορίου κ. Νικηφόρου, τῶν Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Πέλλης κ. Φιλουμένου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, ιερέων ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν καὶ τοῦ κ. Ἀγγέλου Γιαννοπούλου καὶ βοηθῶν αὐτῶν ψαλτῶν ἐντοπίων καὶ ἐξ Ἑλλάδος, τῇ συμμετοχῇ ἀθροῦς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου.

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει τῆς θείας Λειτουργίας ἤρχισε ἡ λιτανεῖα ἀπὸ τοῦ Καθολικοῦ καὶ διελθοῦσα διὰ τοῦ προσκυνήματος τῆς Ἁγίας Ἀποκαθλώσεως κατῆλθεν διὰ τῶν βαθμίδων εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἁγίας Ἑλένης καὶ μετὰ τὸ θυμίαμα τοῦ Ἱεροῦ τῶν Ἀρμενίων καὶ τοῦ θρονίου τῆς Ἁγίας Ἑλένης κατηνύθη ἐν τῷ Σπηλαίῳ τῆς Εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἐκεῖ ἔλαβε χώραν ἡ ὕψωσις εἰς τὸν τόπον τῆς Εὐρέσεως αὐτοῦ, ὑπὸ τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καὶ ἀνυψώθη τὸ Τίμιον Ξύλον πρὸς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος καὶ ἀκολούθως ἐψάλη τὸ «Ὁ Ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως» καὶ «Τὸν Σταυρόν Σου

προσκυνοῦμεν Δέσποτα καί τήν Ἀγίαν Σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν». Μετά τήν τοποθέτησιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τό σημεῖον τῆς Εὐρέσεως αὐτοῦ προσεκύνησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καί ὁ κ. Γενικός.

Ἀκολούθως ἡ λιτανεία κατηυθύνθη εἰς τόν Πανάγιον Τάφον καί ἐπορεύθη τρίς περίξ αὐτοῦ, τοῦ Τιμίου Ξύλου βασταζομένου ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῆς Α.Θ.Μ. καί τῶν Ἀρχιερέων καί ἀκολουθῶς ἀνῆλθεν εἰς τόν Φρικτόν Γολγοθᾶν, ὅπου καί ἐκεῖ ἀνυψώθη καί πάλιν ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τά τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ἐν ᾧ οἱ ἄθρόως προσελθόντες πιστοί ἔψαλλον τό «σῶσον Κύριε τόν λαόν σου» καί «τόν σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα». Ἐκεῖ προσεκύνησαν καί πάλιν οἱ Ἀρχιερεῖς, ὁ κ. Γενικός καί πᾶς ὁ λαός βασταζόντες τούς κλώνους τῶν βασιλικῶν καί φυλάττοντες αὐτούς διά βοήθειαν εἰς τάς οἰκίας αὐτῶν.

Μετά τήν Ἀπόλυσιν ἐγένετο ἡ προσκύνησις ὑπό τοῦ ἐκκλησιάσματος τοῦ Τιμίου Ξύλου, τοῦ φυλασσομένου εἰς τήν θήκην τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ.

Ἄμα τῇ λήξει τῆς τελετῆς τῆς Ὑψώσεως, ἡ Πατριαρχική Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τά Πατριαρχεῖα μετά πλήθους πιστῶν, τούς ὁποίους προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Χριστός ἐν σταυρῷ· συνέλθωμεν καί κοινωνοί τῶν παθημάτων, ἵνα καί τῆς δόξης Αὐτοῦ γενώμεθα. Χριστός ἐν νεκροῖς, νεκρωθῶμεν τῇ ἁμαρτίᾳ, ἵνα τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν ... Χριστός ἐν ᾧ· πρός τήν ὑποποιόν ταπείνωσιν συγκατέλθωμεν, ἵνα καί συναναστῶμεν καί συννυψωθῶμεν καί συνδοξασθῶμεν, τόν θεόν ὁρῶντες ἀεὶ καί ὀρώμενοι», λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ δύναμις τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ μᾶς ἠξίωσε νά ἐορτάσωμεν ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ τόπῳ τῆς ὑπό τῆς Ἀγίας Ἐλένης εὐρέσεως αὐτοῦ ἀλλά καί ἐν τῷ τόπῳ τῆς Σταυρώσεως τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐν τῷ Φρικτῷ δηλονότι Γολγοθᾶ, τόν ἐπικαλούμενον «Κρανίου Τόπον», τήν παγκόσμιον αὐτοῦ ὕψωσιν.

Τό μέγα ὄντως μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας ὡς καί τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τοῦ ὁποίου «ὁ λόγος τοῖς μέν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δέ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις θεοῦ ἐστὶ», (Α΄ Κορ. 1,18), δέν δύναται νά κατανοηθῇ διά τῆς ἀνθρωπίνης λογικῆς, ἀλλά μόνον διά τῆς πίστεως καί τῆς καθαρότητος τῆς ψυχῆς, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Μέγα γάρ ὁμολογουμένως τό τῆς θείας Οἰκονομίας μυστήριον οὐ νοήσει, πίστει δέ μόνῃ χωρούμενον, ἀγνείας ψυχικῆς, ἐκ φόβου θεοῦ καί πόθου συνισταμένης δεόμενον».

Ὁ Σταυρός εἶναι ἡ θυσιαστική δύναμις τοῦ θεοῦ· καί τοῦτο διότι ἐν τῷ Σταυρῷ καί διά τοῦ Σταυροῦ ἐτελέσθη τό μέγα μυστήριον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Γέγραπται γάρ «Ὁ θεός βασιλεύς ἡμῶν πρό αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς», (Ψαλμ. 73,12). Ὁ δέ Υἱός τοῦ θεοῦ, ὁ Χριστός, ἠγάπησε ἡμᾶς καί παρέδωκεν ἑαυτόν ὑπέρ ἡμῶν προσφοράν καί θυσίαν τῷ θεῷ εἰς ὁσμήν εὐωδίας (Ἐφ. 5,2). Διά τοῦτο καί ἐγένετο τοῖς ὑπακούουσιν αὐτῷ πᾶσιν αἷτιος σωτηρίας αἰωνίου», (Ἐβρ. 5,9).

Ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι «ἡ ὡραιότης τῆς Ἐκκλησίας», «τό στήριγμα τῶν πιστῶν», τό «ὄπλον κατά τοῦ διαβόλου». Ὁ Σταυρός εἶναι τό

τρόπαιον τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ δαίμονες τρέπονται εἰς φυγὴν.
«Τρόπαιον γάρ Χριστοῦ ὁ σταυρός· ἅπαξ μὲν παγείς, ἀεὶ δέ δαίμονας
τρεπόμενος», λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Ὁ δέ Ἅγιος Κοσμάς ἐπίσκοπος Μαΐουμᾶ ἐξαίρων τὸν λόγον τῆς σημερινῆς μεγάλης
ἐορτῆς, τῆς Ὑψώσεως δηλονότι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀναφωνεῖ ὑμνολογικῶς:
«Μυστικῶς εἶ θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, ὅς οὐ τό τοῦ
Σταυροῦ ζωφόρον ἐν γῇ πεφυτούργηται δένδρον· δι' οὗ νῦν ὑψουμένου,
προσκυνοῦντες αὐτόν σέ μεγαλύνομεν».

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὡς τέλειος θεός, εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος
ἐφύτευσεν «τό ξύλον τῆς ζωῆς τοῦ Παραδείσου», (Γενέσ. 2,9). Ὁ ἴδιος κατὰ τὴν
ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Παρθένου καὶ θεοτόκου Μαρίας ἐνσαρκώσεως καὶ
ἐνανθρωπήσεώς Του ἐφύτευσε «τό τοῦ Σταυροῦ ζωφόρον ἐν γῇ δένδρον».

Τό ζωφόρον δέ τοῦτο δένδρον δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ, ἐπὶ τοῦ
ὁποίου ἐσταυρώθη καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ «ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος
αὐτοῦ, τὴν ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ», (Ἐφ.
1, 7-8). Διὰ τοῦ σταυροῦ προσκυνοῦμεν «τόν ἐν αὐτῷ τῷ σταυρῷ ὑψωθέντα καὶ
θυσιασθέντα ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν Χριστόν τὸν θεόν ἡμῶν». Προσέτι τιμῶμεν
καὶ μεγαλύνομεν τὴν ὑπερευλογημένην θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ θεοῦ, τὴν
γεννήσασαν τὸν θεόν Λόγον καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ὃς ἡ δόξα καὶ
τό κράτος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ἐτη πολλά».

Μετά τὴν προσφώνησιν ταύτην τούτους ἠυλόγησεν ὁ Μακαριώτατος, ἐν ᾧ ἀπένειμε
τὴν τιμητικὴν διάκρισιν τοῦ Ἀνωτέρου Ταξιάρχου τοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν τοῦ
Παναγίου Τάφου εἰς τὸν ἡγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βλατάδων Θεοφιλέστατον
Ἐπίσκοπον Ἀμορίου κ. Νικηφόρον εἰς ἀναγνώρισιν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ
ἐπιτελουμένου ὑπὸ τοῦ κέντρου τῆς Μονῆς ταύτης ἀξιολόγου θεολογικοῦ καὶ
ἐνωτικοῦ τῶν Ἐκκλησιῶν ἔργου καὶ τῆς παροχῆς φιλοξενίας εἰς φοιτητάς τοῦ
Πατριαρχείου εἰς αὐτό.

Τά πλήθη τῶν πιστῶν, λαβόντες τὴν Πατριαρχικὴν εὐλογίαν, ἀνέπεμψαν δόξαν εἰς
τὸν θεόν διὰ τὴν σωτηρίαν, τὴν ὁποίαν παρέσχεν εἰς τὸν κόσμον διὰ τοῦ Σταυροῦ
τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΓΕΝΕΘΛΙΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΤΗΣ ΜΠΕΤΖΑΛΛΑΣ

Τὴν Κυριακὴν, 11^η /24^η Σεπτεμβρίου 2023, ἐωρτάσθη κατὰ μετὰθεσιν ἡ ἐορτὴ
τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου εἰς Μπετζάλλαν.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἡ Ἑλληνορθόδοξος Ἀραβόφωνος Κοινότης τῆς Μπετζάλλας,

ἀλλὰ καί ὅλη ἡ πόλις συμμετέχουσα, ἀνεμνήσθη ὅτι ἡ Θεοτόκος ἐδόθη ὡς καρπὸς κοιλίας εἰς τοὺς Θεοπάτορας Ἰωακείμ καὶ Ἄνναν, ὡς δῶρον πρὸς αὐτοὺς καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, ἵνα ἐξ αὐτοῖς γεννηθῇ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου κατὰ σάρκα Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Ἡ ἑορτὴ ἐωρτάσθη εἰς τὸν περικαλλῆ Ναὸν Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου κτίσμα τοῦ 19^{ου} αἰῶνος. Ἐνθερμος ὑπῆρξεν ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Μακαριωτάτου ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μπετζάλλας Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου, τῶν Ἱερέων καὶ τῶν Προσκόπων.

Τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῆς ὅλης πανηγύρεως προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου καὶ τῶν Ἱερέων τῆς Κοινότητος, π. Μποῦλος, π. Ἰωσήφ καὶ π. Ἡλία, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Μπετζάλλας καὶ προσευχομένου πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἐν χαρᾷ, ἀγαλλιάσει καὶ εὐλαβείᾳ.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς Θείας Λειτουργίας ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

“Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ· ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν· καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἡ δύναμις τοῦ Ὑψίστου ἡ ἐπισκιάσασα τὴν Παρθένον Μαρίαν συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἐπωνύμῳ μεγαλοπρεπεῖ τούτῳ Ναῷ, ἵνα ἐορτάσωμεν τὸ Γενέθλιον αὐτῆς, ἀκούοντες εἰς τὴν προτροπὴν τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ: «Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, πᾶν γένος ἀνθρώπων καὶ πᾶσα γλῶσσα καὶ ἡλικία πᾶσα καὶ ἅπαν ἀξίωμα, μετ’ εὐφροσύνης τὸ παγκοσμίου εὐφροσύνης γενέθλιον ἐορτάσωμεν».

Εἶναι ὄντως γεγονὸς παγκοσμίου εὐφροσύνης τὸ γενέσιον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, διότι ὡς λέγει Αὐτῇ ὁ ὕμνωδός «Ἐν σοὶ τὸ τῆς Τριάδος μυστήριον, ὕμνεϊται καὶ δοξάζεται ἄχραντε· Πατὴρ γάρ ἠὐδόκησε, καὶ ὁ Λόγος ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ Θεῖον Πνεῦμα σοὶ ἐπεσκίασε. Χρυσοῦν θυμιατήριον γέγονας· τὸ πῦρ γάρ ἐν γαστρὶ σου ἐσκήνωσεν, ὁ Λόγος ἐκ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, καὶ ἐν ἀνθρώπῳ μορφῇ καθωράθη, Θεογεννητορ ἀγνή».

Τὸ γενέσιον τῆς Θεοτόκου Μαρίας ἐπεσήμανε τὴν «ἀρχὴν σωτηρίας τῷ κόσμῳ», τοὔτέστιν τὴν λύσιν τῆς κατάρας ἀφ’ ἐνός καὶ τὴν κατάργησιν τοῦ θανάτου ἀφ’ ἐτέρου. Τόσον ὁ Ἀδάμ ὅσον καὶ ἡ Εὐὰ ἐτέλουν ὑπὸ τὸν νόμον τῆς ἁμαρτίας, τῆς κατάρας καὶ τοῦ θανάτου ἔνεκεν τῆς παρακοῆς αὐτῶν εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ. Ἀντιθέτως διὰ τῆς κεχαριτωμένης Παρθένου Μαρίας τῆς γενομένης Μητέρας τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης, δηλονότι τοῦ Χριστοῦ ἐμηνύθη ἡ χαρὰ πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ.

Ἐμήνυσσε δέ χαρὰ πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ ἡ Γέννησις τῆς Θεοτόκου, διότι ὡς λέγει ὁ

Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «ἔτεκε γάρ [ἡ Θεοτόκος Μαρία] τῷ κόσμῳ θησαυρόν ἀγαθῶν ἀναφαίρετον. Δι' αὐτῆς γάρ ὁ κτίστης πᾶσαν φύσιν πρὸς τό κρεῖττον μετεστοιχείωσεν διὰ μέσης τῆς ἀνθρωπότητος. Εἰ γάρ ὁ ἄνθρωπος μέσος νοῦ καὶ ὕλης ἱστάμενος, σύνδεσμός ἐστὶ πάσης ὁρατῆς τε καὶ ἀοράτου κτίσεως, ἐνωθεὶς ὁ δημιουργὸς Λόγος τοῦ Θεοῦ τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων, δι' αὐτῆς ἀπάσῃ τῇ κτίσει ἦνται». [Καὶ ἀπλούστερον, ἡ Θεοτόκος Μαρία ἐγέννησε εἰς τὸν κόσμον θησαυρόν ἀγαθῶν μὴ ἀφαιρούμενον, διότι μέ Αὐτήν ὁ Κτίστης μετεστοιχείωσε / μετεμόρφωσε ὅλην τὴν φύσιν μέσω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἐάν δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος πού στέκεται εἰς ἀναμέσον νοῦ καὶ ὕλης εἶναι σύνδεσμος ὅλης τῆς ὁρατῆς καὶ ἀοράτου κτίσεως, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀφ' οὗ ἐνώθηκε μέ τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, μέσω αὐτῆς ἔχει ἐνωθῇ μέ ὅλην τὴν κτίσιν].

Ἡ γέννησις τῆς Παρθένου Μαρίας προήγγειλε τὴν ἐλευθερίαν ὅχι μόνον τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ καὶ συμπάσης τῆς κτίσεως ἐκ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς Παῦλος κηρύττει λέγων: «Ὅτι καὶ αὕτη ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ», (Ρωμ. 8,21).

Προσέτι δὲ ἡ γέννησις τῆς Θεοτόκου Μαρίας ἐφάνέρωσε τὴν ἐνέργειαν «τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν», (Κολ. 1,26). «Δώσει Κύριος αὐτός σημεῖον ὑμῖν· ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ», (Ἠσ. 7,14), ἀναφωνεῖ ὁ προφῆτης Ἡσαΐας. Ὁ τεχθησόμενος οὗτος Υἱὸς Ἑμμανουήλ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἐπιφανέντα Χριστόν, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός: «Ἐορτάζομεν Ἀχραντε [Θεοτόκε] καὶ πιστῶς προσκυνοῦμεν, τὴν ἀγίαν σου γέννησιν, τὴν ἐξ ἐπαγγελίας, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, τῆς ἀρχεγόνου ἀρᾶς, ἐπιφανέντος Χριστοῦ».

Ἀξιοσημείωτος τυγχάνει καὶ ἡ χρῆσις τοῦ Προφήτου Ἀμώς λέγοντος: «Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀναστήσω τὴν σκηνὴν Δαυὶδ τὴν πεπτωκυῖαν», (Ἀμώς 9,11). Εἰς τὸν προφητικὸν τοῦτον λόγον τοῦ Ἀμώς, ὁ μὲν Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας διακρίνει τὴν ἐν Χριστῷ ἀνάστασιν τῆς ἀνθρωπίνης σκηνῆς, τοὔτέστιν τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς λέγων: «Εἰ τις γάρ ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις (Β' Κορ. 5,17) κατὰ τὰς γραφάς, συνεγηγέρμεθα γάρ Αὐτῷ· καὶ κατέσκαψε (Ἀμώς 9,11) μὲν ὁ θάνατος τὰς ἀπάντων [τῶν ἀνθρώπων] σκηνάς, ἀνωκοδόμησε δὲ ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἐν Χριστῷ».

Ὁ δὲ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ γεννήσει τῆς Παρθένου Μαρίας διακρίνει τὴν προτύπωσιν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἀναστάσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ λέγων: «Πεπλήρωται τοῦ βοῶντος ἡ προφητεία, φησί γάρ· Ἀναστήσω σκηνὴν τὴν πεπτωκυῖαν, τοῦ ἱεροῦ Δαυὶδ, ἐν σοί, Ἀχραντε προτυπωθεῖσαν, δι' ἧς ὁ σύμπας τῶν ἀνθρώπων χοῦς, εἰς σῶμα ἀνεπλάσθη Θεῷ».

Ἡ γέννησις τῆς Θεοτόκου Μαρίας, τῆς διαφυλαξάσης τὴν ἀγνείαν καὶ Παρθενίαν αὐτῆς ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία κατὰ τὸν μέγαν Παῦλον εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ (Κολ. 1, 18) καὶ αὐτός ἐστι σωτὴρ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, (Ἐφ. 5,23).

Μέ ἄλλα λόγια, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ὑπερευλογημένης Μαρίας θεωροῦμεν τὸ μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, κατὰ τὸ ὅποιον «ὁ σύμπας τῶν ἀνθρώπων χοῦς εἰς σῶμα ἀνεπλάσθη ἐν τῇ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας προσληφθεῖση σαρκὶ ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ Πατρὸς Κυρίου δὲ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». «Εὐδοκία γάρ τοῦ Πατρὸς οὐκ ἐκ συναφείας φυσικῆς, ἀλλ' ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου, ὑπερφυῶς ὁ Λόγος σάρξ ἀτρέπτως

ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν», κηρύττει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ διὰ τῶν δικαίων Ἰωακείμ καί Ἄννης, οἱ ὅποιοι ἐγένοντο πρόξενοι τῆς παγκοσμίου σωτηρίας τῆς γεννήσεως τῆς Πανάγνου θυγατρὸς αὐτῶν Θεοτόκου, ἵνα συνεορτάσωμεν τό μέγα τοῦτο δῶρον τοῦ Θεοῦ ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις ἀφ' ἐνός καί ἀναθέσωμεν τὴν πᾶσαν ἐλπίδα εἰς Αὐτόν. Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἰπώμεν: «Ἀδάμ ἀνακαινίσθητι, καί Εὐὰ μεγαλύνθητι, Προφῆται σὺν Ἀποστόλοις, χορεύσατε καί Δικαίοις, κοινή χαρά ἐν τῷ κόσμῳ, Ἀγγέλων τε καί ἀνθρώπων, ἐκ τῶν Δικαίων σήμερον, Ἰωακείμ καί τῆς Ἄννης, γεννᾶται ἡ Θεοτόκος». Μόνη, καί μόνον εἰσάγουσα Χριστόν εἰς τὴν Οἰκουμένην πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτη πολλά καί εὐλογημένος ὁ νέος τῆς Ἰνδίκτου ἐνιαυτός τῆς χρηστότητος Κυρίου. Ἀμήν”.

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ἔλαβε χώραν λιτανεία περίξ τοῦ Ναοῦ ἐν παρελάσει τῶν Προσκόπων.

Μετά ταῦτα ἔλαβε χώραν δεξίωσις κεράσματος εἰς τὴν παρακειμένην τῷ Ναῷ αἵθουσαν καί τέλος τράπεζα, εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθισεν ἡ Πατριαρχική Συνοδεία, ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως καί ἐκπρόσωπος τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀνωτάτης Παλαιστινιακῆς Ἐπιτροπῆς κ. Ράμζη Χούρη.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Δευτέραν, 15^η/28^η Αὐγούστου 2023, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν ἐν Γεθσημανῇ Ἱερόν Προσκυνηματικόν Ναόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐν ᾧ καὶ τό Θεομητορικόν αὐτῆς Μνῆμα.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία ἀναμνησκέται ὅτι ἡ Θεοτόκος, ἡ μήτηρ τῆς Ζωῆς, θανοῦσα ἐνεταφιάσθη ὑπὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων «Γεθσημανῇ τῷ χωρίῳ» καί «τάφος καί νέκρωσις οὐκ ἐκράτησε» τό σῶμα αὐτῆς, τό ὁποῖον ἐνεσωμάτωσε τόν Κύριον τῆς δόξης, ἀλλά μετέστη εἰς τοὺς οὐρανούς ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, τοῦ οἰκήσαντος μήτραν ἀειπάρθενον, παραμένουσα ὡς “ἀμετάθετος ἐλπίς καί προστασία εἰς τοὺς αἰῶνας”.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη ἐωρτάσθη μετ' ἰδιαιτέρας λαμπρότητος, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βόστρων κ. Τιμοθέου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί Καττάρων κ. Μακαρίου- συμπροσευχομένου τοῦ Ἡγουμένου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου

Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ- Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, Πρεσβυτέρων ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τοῦ π. Δομετιανοῦ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καί τοῦ π. Ἰωάννου τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, προσευχομένων χιλιάδων πιστῶν, πληροῦντων ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ τάς βαθμίδας διὰ κηρῶν καί ψαλλόντων τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν δεξιᾷ ἐλληνιστί καί τοῦ κ. Ναμπήλ τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἀριστερά ἀραβιστί, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καί ἄλλου προσωπικοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὡς ἔπεται:

«Ἐν τῇ Γεννήσει τήν παρθενίαν ἐφύλαξας. Ἐν τῇ Κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες θεοτόκε. Μετέστης πρός τήν ζωήν, Μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς καί ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη ἐκ θανάτου τάς ψυχάς ἡμῶν»

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς, ἐν τῷ θεομητορικῷ τούτῳ Μνήματι, ἵνα τιμήσωμεν καί ἐγκωμιάσωμεν τήν Κοίμησιν τῆς Παννυμνήτου καί Ὑπερενδόξου εὐλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, ὡς πάλαι ποτέ ὁ χορός τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

«Ὁ πάντιμος χορός», λέγει ὁ ὑμνωδός, «τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ἠθροίσθη θαυμαστῶς, τοῦ κηδεῦσαι ἐνδόξως, τό σῶμά σου τό ἄχραντον, θεοτόκε Πανύμνητε, οἷς συνύμνησαν, καί τῶν Ἀγγέλων τά πλήθη, τήν Μετάστασιν, τήν σήν σεπτῶς εὐφημοῦντες, ἦν πίστει ἐορτάζομεν».

Ἡ δέ Μετάστασις, τούτέστιν ἡ Κοίμησις τῆς θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν μετάβασιν αὐτῆς ἐκ τῆς γῆς εἰς τόν οὐρανόν. Ἡ Μητέρα τῆς Ζωῆς, δηλονότι τοῦ θεοῦ Λόγου καί Υἱοῦ τοῦ θεοῦ Πατρός, καί Υἱοῦ αὐτῆς, μετέστη πρός τήν Ζωήν, τόν αἷτιον τῆς Ζωῆς θεόν Πατέρα. Ὅπως ἐν τῇ γεννήσει αὐτῆς ἡ θεοτόκος Μαρία ἐφύλαξε τήν παρθενίαν αὐτῆς, οὕτως ἀκριβῶς καί ἐν τῇ κοιμήσει αὐτῆς ἐφύλαξεν τήν ἀφθαρσίαν τοῦ σώματος αὐτῆς.

Ἀκούσωμεν τοῦ θεηγόρου Πατρός ἡμῶν ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ λέγοντος: «Ὡ πῶς ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς πρός τήν ζωήν διὰ μέσου θανάτου μετάγεται! Ὡ πῶς ἡ ἐν τῷ τόκῳ τούς ὅρους ὑπερβάσῃ τῆς φύσεως, νῦν ὑποκύπτει τοῖς ταύτης θεσμοῖς καί θανάτῳ τό ἀκήρατον καθυποβάλλεται σῶμα. Δεῖ γάρ αὐτό τό θνητόν ἀποθέμενον τήν ἀφθαρσίαν ἀμφιάσασθαι, ἐπεὶ καί ὁ Δεσπότης τῆς φύσεως τήν τοῦ θανάτου πεῖραν οὐκ ἀπηνήνατο. Θνήσκει γάρ σαρκί καί θανάτῳ λύει τόν θάνατον καί φθορᾷ τήν ἀφθαρσίαν χαρίζεται καί τήν νέκρωσιν ποιεῖ πηγὴν τῆς ἀναστάσεως». [Καί ἀπλούστερον: Ὡ πῶς ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς μεταφέρεται στή ζωὴ περνώντας ἀπὸ τόν θάνατον. Πῶς αὕτη πού ξεπέρασε στή γέννα της τά ὅρια τῆς φύσεως, σκύβει τώρα στοὺς νόμους της καί ὑποτάσσεται στόν θάνατον τό ἀθάνατον σῶμα. Γιατί πρέπει αὐτό νά ἀποθέσει τήν θνητότητα καί νά ντυθεῖ τήν ἀφθαρσίαν, ἀφ' οὗ ὁ Δεσπότης, ὁ Κυρίαρχος τῆς φύσεως, δέν ἀρνήθηκε νά ὑποβληθεῖ στόν θάνατον. Πεθαίνει κατὰ σάρκα καί μέ τόν θάνατον καταργεῖ τόν θάνατον· καί μέ τήν φθορά μᾶς χαρίζει τήν ἀφθαρσίαν καί κάνει τήν νέκρωσιν του πηγὴ τῆς Ἀναστάσεως].

Τό ἡθικόν καί πνευματικόν ἀλλά καί σωτηριῶδες μέγεθος τῆς συμβολῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, εἰς τό μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας εἶναι ἄπειρον, εἶναι θαῦμα ἀκατανόητον τῇ ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ. Διό καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἐπονομάζει τήν Θεοτόκον «τοῦ ἀνθρωπείου γένους τό ἐγκαλλώπισμα, τό αὔχημα πάσης τῆς κτίσεως».

Ἡ κεχαριτωμένη καί εὐλογημένη ἐν γυναιξίν (Πρβλ. Λουκ. 1,28) Θεοτόκος Μαρία ἀναδειχθεῖσα Μητέρα, τοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αὐτῆς αἱμάτων σαρκωθέντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, δικαίως μετά τήν Κοίμησιν αὐτῆς παρίσταται ἐκ δεξιῶν τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ αὐτῆς, κατοικοῦσα πλέον ἐν τῇ ἐπουρανίῳ πόλει τοῦ Θεοῦ, καθώς λέγει πρὸς αὐτήν ὁ Θεῖος Δαυΐδ: «δεδοξασμένα ἐλαλήθη περί σοῦ ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ», (Ψαλμ. 86,3).

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, «οὐ γάρ ἔχομεν ᾧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλά τήν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν», (Ἐβρ. 13,14), τήν πόλιν δηλονότι “τοῦ Θεοῦ ζῶντος” (Ἐβρ. 12,22), τήν πόλιν τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ τῆς Παναγίας ἀχράντου, Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας.

Καί νῦν ἰστάμενοι πρό τοῦ ἱεροῦ θεομητορικοῦ Μνήματος τῆς Ὑπερευλογημένης Παρθένου Μαρίας, ἱκετεύσωμεν αὐτῇ καί μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ἐν χερσί τοῦ δι’ ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένην τήν ψυχήν, ὡς πλαστουργός σου καί Θεός, πρὸς τήν ἀκήρατον μετέστησεν εὐφροσύνην· ὅθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν, τήν μόνην καθάραν καί ἀμόλυντον, καί Θεοτόκον ἅπαντες κυρίως, ὁμολογοῦντες κραυγάζομεν· Χριστόν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σῶσαι τάς ψυχάς ἡμῶν”... καί χάρισαι τήν εἰρήνην τῷ κόσμῳ. Ἀμήν. Ἔτη πολλά».

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει ὁ κρατῶν τήν τάξιν καί εὐπρέπειαν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος Ἡγούμενος Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ προσέφερε κέρασμα ἀναψυχῆς εἰς τό ἡγουμενεῖον.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό Σάββατον, 6^{ον} /19^{ον} Αὐγούστου 2023, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τῆς Δεσποτικῆς ἐορτῆς τῆς Μεταμορφώσεως εἰς τό ὄρος Θαβώρ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καί ἔλαβε χώραν τό γεγονός τῆς Μεταμορφώσεως.

Κατά τήν ἐορτήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ὅλη, ἰδίᾳ δέ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων εἰς τήν ὁποίαν ἀνήκει ὡς προσκύνημα τό ὄρος Θαβώρ ἐνθυμεῖται ψάλλουσα καί δοξολογοῦσα τό εἰς τάς Εὐαγγελικὰς διηγήσεις γεγονός τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (Ματθ. 17,2-8 καί Μάρκ. 9, 2-8), ὅτι δηλαδή ὀλίγον χρόνον πρό τοῦ πάθους Αὐτοῦ παρέλαβεν ὁ Κύριος τούς τρεῖς προκρίτους μαθητάς καί ἀνελθὼν μετ’ αὐτῶν εἰς τό ὄρος Θαβώρ, μετεμορφώθη

ἔμπροσθεν αὐτῶν.

Ὡς ἐξηγοῦν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὑπέκρυπεν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν Αὐτοῦ καὶ ἀπεκάλυπεν, ὅσον ἠδύναντο, νὰ ἴδουν τὴν δόξαν τῆς θείας φύσεως Αὐτοῦ.

Τό πρόσωπον Αὐτοῦ ἔλαμπεν ὑπὲρ τόν ἥλιον καὶ τὰ ἱμάτια Αὐτοῦ ἐγένοντο λευκά ὡς τὸ φῶς καὶ ἐνεφανίσθησαν συλλαλοῦντες μετ' Αὐτοῦ Μωϋσῆς ὡς ἐκπρόσωπος τῶν κεκοιμημένων καὶ ὁ Ἥλιος ὡς ἐκπρόσωπος τῶν ζώντων, νεφέλη δέ φωτεινὴ ἐπεσκέψατο αὐτούς καὶ ἠκούσθη φωνὴ παρὰ τοῦ Πατρός: «οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα, Αὐτοῦ ἀκούετε».

Τό μυστήριον τοῦτο ἀπεκάλυπεν ὁ Κύριος εἰς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ, ἵνα ἔχοντες ἰδεῖ τὴν δόξαν Αὐτοῦ, νὰ εἶναι ἐνισχυμένοι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ σταυροῦ καὶ ἵνα δείξῃ εἰς αὐτούς οἷαν δόξαν θὰ ἀπολαύσουν ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν νεκρῶν οἱ δίκαιοι.

Πρὸς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ ἐξαιρετοῦ μυστηρίου τούτου ἔλαβε χώραν νυκτερινὴ θεία Λειτουργίαν ἀπὸ 12^{ης} μεσονυκτίου ὡς 3^{ης} πρωΐνης, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Τάμιδος κ. Θεοδοσίου τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Νικολάου τοῦ Πατριαρχείου Γεωργίας καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κατάρρων κ. Μακαρίου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καὶ πολλῶν ἱερέων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων τῆς περιοχῆς Γαλιλαίας, ψάλλοντος ἑλληνιστί δεξιὰ τοῦ κ. Ἀγγέλου Γιαννοπούλου καὶ τοῦ Πρεσβυτέρου Γεωργίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας καὶ ἀριστερά ἀραβιστί τῆς χορωδίας τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Φιλοθέου, προσευχομένων εἰς τὴν ὑπαιθρίαν ταύτην ἀγρυπνίαν δεκάδων χιλιάδων προσκυνητῶν ἐκ διαφόρων Ὁρθοδόξων χωρῶν, ἀνελθόντων εἰς τὸ ὄρος πεζῇ, λόγῳ τῶν ἀπαραδέκτων περιοριστικῶν μέτρων τῆς Ἰσραηλινῆς Ἀστυνομίας.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ταύτης ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί, ἀραβιστί καὶ ἡυλόγησε τὰς σταφυλάς. Τό ἐόρτιον κήρυγμα τοῦτο ἔχει ὡς ἔπεται:

«Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμψον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, τό φῶς σου τό αἶδιον, πρεσβεΐαις τῆς θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καὶ προσκυνηταί,

Ἡ θεία Χάρις τοῦ θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ ὄρει θαβώρ, ἵνα εὐχαριστιακῶς ἐορτάσωμεν τὴν Μεταμόρφωσιν Αὐτοῦ, ἀκούοντες εἰς τὴν κλῆσιν τοῦ ὑμνωδοῦ λέγοντος: «Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ θεοῦ ἡμῶν, καὶ θεασώμεθα τὴν δόξαν τῆς Μεταμορφώσεως Αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός, φωτὶ προσλάβωμεν φῶς, καὶ μετάρσιοι γενόμενοι τῷ πνεύματι, Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνήσωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἀποτελεῖ γεγονός, κατὰ τό ὁποῖον ἀπεκαλύφθη εἰς ὅλον τό βάθος καί πλάτος τό μεγαλεῖον τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ «μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ θεῷ», (Ἐφεσ. 3,9).

Τό δέ μέγα τοῦτο μυστήριον τῆς εὐσεβείας, (Α΄ Τιμ. 3,16) εἶναι ὁ ἐν σαρκί φανερωθεῖς Χριστός, «ὅς ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἄρπαγμόν ἡγήσατο τό εἶναι ἴσα θεῷ, ἀλλ' ἐαυτόν ἐκένωσε μορφῇ δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος καί σχήματι εὐρεθεῖς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἐαυτόν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ», ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Τήν ὁμολογίαν ταύτην τοῦ Ἀποστόλου Παύλου διατυπώνει μέ ἀκρίβειαν καί ἐρμηνεύει ἐναργέστατα τόν λόγον, διά τόν ὁποῖον ἐγένετο ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Χριστοῦ ὁ ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας λέγων: «Ἐπὶ τοῦ ὅρους μετεμορφώθης, καί ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταί σου τήν δόξαν σου, Χριστέ ὁ θεός ἐθεάσαντο, ἵνα ὅταν σε ἴδωσι σταυρούμενον, τό μέν πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον, τῷ δέ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σύ ὑπάρχεις ἀληθῶς, τοῦ Πατρός τό ἀπαύγασμα».

Μέ ἄλλα λόγια, κατὰ τήν Μεταμόρφωσιν τοῦ Κυρίου ἐν τῷ ὑψηλῷ τούτῳ ὅρει θαβῶρ ἐγένετο ἡ ἀποκάλυψις τῆς θεανθρωπίνης ὑποστάσεως Αὐτοῦ, τῆς μείξεως δηλονότι, τῶν δύο φύσεων ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί τῆς ἀποκαλύψεως τῆς δόξης τοῦ θεοῦ, δηλαδή τοῦ ἀπαυγάσματος τοῦ θεοῦ Πατρός. Τό ἀπαύγασμα σημαίνει τήν ἀκτινοβολίαν ἢ τήν λάμψιν ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός: «Ἡ ἀναλλοίωτος φύσις, τῇ βροτεῖα μιχθεῖσα, τῆς ἐμφεροῦς αὐτοῦ θεότητος, φῶς παραγυμνοῦσα τοῖς Ἀποστόλοις, ἀπορρήτως **ἐξέλαμψε**». Καί πάλιν: «θεός ὅλος ὑπάρχων, ὅλος βροτός γέγονας, ὅλη τῇ θεότητι μίξας τήν ἀνθρωπότητα, ἐν ὑποστάσει σου, ἦν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, Μωϋσῆς Ἡλίας τε, εἶδον ἐν ὅρει θαβῶρ».

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, ἐρμηνεύων τούς λόγους τοῦ Παύλου «Χριστός ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ θεοῦ» (Πρβλ. Ἑβρ. 1,3) λέγει: «Ὡς περ γάρ συγγενῶς ἔχει πρὸς τόν ἥλιον ἀκτίς καί πρὸς τόν λύχνον τό ἀπαυγαζόμενον φῶς... οὕτω καί τό παρά τῆς δόξης τοῦ Πατρός ἀπαυγασθέν φῶς». Τό παράδειγμα τοῦτο χρησιμοποιεῖ ὁ Ἱερὸς Πατήρ Γρηγόριος Νύσσης, διά νά καταστήσῃ σαφές ὅτι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ θεοῦ εἶναι ὁμοούσιος τῷ Πατρί καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, ἐπομένως τό «τοῦ Πατρός ἀπαυγασθέν φῶς» εἶναι τό ἀπρόσιτον καί ἄκτιστον φῶς τῆς Ἀγίας Τριάδος.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, μένων ἐκθαμβος πρὸ τοῦ μυστηρίου τῆς Μεταμορφώσεως λέγει: «ὁ γάρ 'Λόγος σάρξ', ἡ σάρξ τε Λόγος 'ἐγένετο' εἰ καί μὴ θείας ἐξειστήκει φύσεως. Ὡ θάυματος πάντα νοῦν ὑπερβαίνοντος! **Οὐκ ἔξωθεν ἡ δόξα τῷ σώματι προσεγένετο, ἀλλ' ἔνδοθεν ἐκ τῆς ἀρρήτῳ λόγῳ ἠνωμένης αὐτῷ καθ' ὑπόστασιν τοῦ θεοῦ Λόγου ὑπερθέου θεότητος**». [Καί ἀπλούστερον: γιατί ὁ Λόγος 'ἐγίνε σάρκα' καί ἡ σάρκα Λόγος, ἂν καί δέν εἶχε βγεῖ ἀπὸ τήν θεία φύσιν Του. Ὡ θαῦμα πού ξεπερνᾷ κάθε νοῦ. Τό σῶμα δέν ἀπόκτησε ἀπ' ἔξω τήν δόξαν, ἀλλά πήγασε ἀπὸ μέσα του ἀπὸ τήν ἀνεξήγητα ἐνωμένη μαζί του κατὰ τήν ὑπόστασιν ὑπέρθεη θεότητα τοῦ θεοῦ Λόγου].

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι κατὰ τήν Μεταμόρφωσιν τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ ἀφ' ἐνός μέν «ἐλαμψε τό πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τά δέ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκά ὡς τό φῶς», (Ματθ. 17,2). Ἀφ' ἐτέρου δέ, «ἰδού νεφέλη φωτεινή ἐπεσκίασεν αὐτούς, καί ἰδού φωνή ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε» (Ματθ. 17,5).

Κατά τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν ἡ φωτεινή νεφέλη, ἡ ὁποία ἐπεσκίασε τόν Ἰησοῦν συμβολίζει τήν λάμψιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. «Νεφέλη δέ φωτός ἐπεσκίασε, τό σέλας ζωγραφοῦσα τοῦ Πνεύματος». Ὅσον ἀφορᾷ τήν ἐκ τῆς νεφέλης γενομένην φωνήν, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγει: «**Φωνή Πατρός ἐκ νεφέλης Πνεύματος γέγονεν**». «Οὗτός ἐστίν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός». «Οὗτος ὁ ὢν καί ὁ ὀρώμενος ἄνθρωπος, ὁ χθές γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ ταπεινός ἡμῖν συναναστρεφόμενος, οὗ νῦν τό πρόσωπον ἔλαμπεν». Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τήν θείαν ἐντολήν «Αὐτοῦ ἀκούετε» λέγει: «Ὁ γάρ τοῦτον δεχόμενος, ἐμέ δέχεται, τόν ἀποστείλαντα οὐ δεσποτικῶς ἀλλά πατρικῶς. Ὡς μέν γάρ ἄνθρωπος ἀποστέλλεται, ὡς δέ θεός ἐν ἐμοί μένει, κἀγώ ἐν αὐτῷ. Ὁ μὴ τιμῶν τόν μονογενῆ μου Υἱόν καί ἀγαπητόν οὐ τιμᾷ τόν Πατέρα, Ἐμέ τόν πέμψαντα Αὐτόν». «Αὐτοῦ ἀκούετε», ἔχει γάρ ζωῆς αἰωνίου ρήματα. Τοῦτο τῶν τελουμένων συμπέρασμα, αὕτη τοῦ μυστηρίου ἡ δύναμις». [Καί ἀναλυτικώτερον: Ὅποιος δέχεται Αὐτόν, τόν Ἰησοῦν Χριστόν, δέχεται Ἐμένα πού Τόν ἔστειλα ὅχι ὡς Κύριος (ἐξουσιαστής), ἀλλ' ὡς Πατέρας. Ἀποστέλλεται σάν ἄνθρωπος, ἐν ᾧ σάν θεός μένει μέσα σ' ἔμένα κι ἐγώ μέσα σ' Ἐκεῖνον. Ὅποιος δέν τιμᾷ τόν μονογενῆ καί ἀγαπητό Υἱό μου, δέν τιμᾷ τόν Πατέρα, Ἐμένα πού Τόν ἔστειλα. «Αὐτοῦ ἀκούετε», διότι ἔχει τούς λόγους τῆς αἰωνίου ζωῆς. Αὐτό εἶναι τό συμπέρασμα ὅσων τελοῦνται, αὕτη εἶναι ἡ δύναμις τοῦ μυστηρίου τῆς Μεταμορφώσεως].

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν δύναμιν, τούτέστιν τήν δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καλούμεθα νά ἴδωμεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οὐχί με τούς σωματικούς ὀφθαλμούς, ἀλλά με τούς νοερούς ὀφθαλμούς τῆς καθαρᾶς διανοίας καί καθαρᾶς καρδίας. «Μακάριοι οἱ καθαροί τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοί τόν θεόν ὁρῶνται» (Ματθ. 5,8), λέγει Κύριος. Πρός τοῦτο καλούμεθα καί πάλιν νά μιμηθῶμεν τούς μαθητάς τοῦ Χριστοῦ, οἱ ὁποῖοι «ἦσαν βεβαρημένοι ὕπνῳ», εἶχαν κυριευθῇ ἀπό βαρὺ νυσταγμόν· ἀλλ' ἐντός ὀλίγου ἐξαγρύπνησαν καί εἶδαν τήν δόξαν Αὐτοῦ. «Διαγρηγορήσαντες δέ εἶδον τήν δόξαν Αὐτοῦ», (Λουκ. 9,32).

Ἀποτινάξωμεν λοιπόν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀφ' ἑαυτῶν τόν ὕπνον τῆς ἀκηδίας· ἐγερθέντες μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Λάμψον καί ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, τό φῶς σου τό αἶδιον, πρεσβείαις τῆς θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι». Ἀμήν. Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά!»

Τήν πρῶϊαν ἐτελέσθη θεία Λειτουργία εἰς τόν Κεντρικόν Ναόν τῆς Μεταμορφώσεως, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, συλλειτουργούντων Ἀγιοταφίτῶν Ἱερομονάχων καί Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων καί προσευχομένων ἐντοπίων Ὁρθοδόξων προσκυνητῶν.

Τήν μεσημβρίαν ὁ ἀνακαινιστής τῆς Μονῆς καί ἀγιογράφησας τόν Ἱερόν Ναόν ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Ἰλαρίων παρέθεσε τράπεζαν εἰς τήν Πατριαρχικήν καί τήν Ἀρχιερατικήν συνοδείαν καί ἄλλους πολλούς.

Ἡ ἑορτή τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐωρτάσθη & εἰς τό Ἱερόν Προσκύνημα τῆς Γεθσημανῆς δι' Ἀρχιερατικῆς θείας Λειτουργίας, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος, συλλειτουργούντων τῶν ἐφημερίων τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου καί μετεχόντων πιστῶν καί προσκυνητῶν, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε κέρασμα εἰς τό ἡγουμενεῖον ὑπό τοῦ ἡγουμένου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ.

Ἐωρτάσθη ἐπίσης δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἑσπέρας καί θείας Λειτουργίας τήν πρωΐαν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Μεταμορφώσεως εἰς Ραμάλλαν, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κυριακουπόλεως κ. Χριστοφόρου, συλλειτουργούντων τῶν ἱερέων ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ καί ψαλλόντων τῶν Ἱεροψαλτῶν τῆς Κοινότητος καί προσευχομένων τῶν ἐντοπίων πιστῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας